

μουμαι. "Οποτε θέλεις λοιπόν πεντάραις διὰ τὸν φάρον σου, ἔλα νὰ μ' εὕρισκῃς.

Μίαν ἡμέραν ἠθέλησα καὶ πάλιν νὰ πάρω μαζί μου τοὺς ἀδελφούς μου καὶ τὰς ἀδελφάς μου εἰς τὴν ἀκρογιαλιάν.

— "Οχι, δὲν θέλομεν φανάρι σήμερα, μοῦ εἶπεν ἡ Ἑλένη, καλλίτερα νὰ πᾶμε 'ς τὰ χωράφια πρὸς τὸ ἄλλο τὸ χωριὸ ποῦνε τὸ σπιτάκι τῆς κυρᾶς Γιαννοῦς καὶ θὰ μᾶς δώσῃ γάλα ζεστό.

— Σὰν θέλεις, πῆγαινε, τῆς εἶπα δυσηρεστημένος, πῆγαινε μόνῃ σου.

«ΕΝΩ ΑΙ ΔΥΣΤΥΧΕΙΣ ΜΙΚΡΑΙ ΕΓΥΡΝΟΥΣΑΝ ΟΠΙΣΩ ΚΑΠΟΤΕ ΜΕ ΤΗΝ ΕΛΠΙΔΑ ΟΤΙ ΘΑ ΠΑΜΕ ΚΑΙ ΗΜΕΙΣ ΚΑΤΟΠΙΝ ΤΩΝ»

— Παίρνω τὴν Ἑλένην μαζί μου...

— "Οχι, ἡ Ἑλένη εἶνε πολὺ μικρά, δὲν σοῦ τὴν δίδω, θὰ τὴν πάρωμεν μαζί μας, θὰ καθήσῃ 'πάνω 'ς τὸν ἄμμο καὶ θὰ παίξῃ μετὰ τὰ κοχλίδια· αἱ, τί λές, Ἑλένη;

— Δὲν θέλω 'γὼ κοχλίδια, εἶπεν ἡ μικρὰ Ἑλένη.

— Εἴσθε παρήκοα κορίτσια! εἶπα μετὰ θυμόν. Μὴ σᾶς νοιάζῃ, δὲν τὸ κάνω ἐγὼ τὸ θέλημά σας.

— Μὰ σὰν γαθοῦν; μοῦ εἶπε ὁ Γιάννης.

— Τόσο τὸ καλλίτερον, εἶπα θυμωμένος, θὰ μάθουν ἄλλη μιὰ φορὰ νὰ μὴν εἶνε πεισματάραις.

Καὶ χωρὶς νὰ σκεφθῶ ὅτι ἤμην περισσότερον πει-

σματάρης ἀπὸ ἐκείνας, μολονότι ἤμην ὀκτῶ ἐτῶν· παιδὶ πλέον, ἤρχισα νὰ τρέχω εἰς τὴν ἀκρογιαλιάν ἔχων μαζί μου καὶ τοὺς δύο μου ἀδελφούς, ἐνῶ αἱ δυστυχεῖς μικραὶ ἐγυρνοῦσαν ὀπίσω κάποτε μετὰ τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ πᾶμε καὶ ἡμεῖς κατόπιν των.

Ἡ Μαρία δὲν ἦτο πεισματάρη· τούναντίον ἴσα ἴσα μετὰ ἤκουε πολὺ πολὺ καὶ ἐπειδὴ ἐγὼ τὴν ἐπρόσταζα νὰ κάμνῃ ὅ,τι ἤθελα, ἡ ταλαίπωρος μικρὰ εἶχε παραπεμφθῇ εἰς τὴν μητέρα διὰ τὴν τυραννίαν μου, καὶ ἡ μητέρα τῆς εἶπε νὰ μὴν ἔρχεται μαζί μου εἰς τὴν ἀκρογιαλιάν.

Ἐπειδὴ ἐφοβούμεθα μήπως μᾶς μαλώσῃ ἐπεριπατοῦσαμεν γρήγορα καὶ μόλις ἐπλησιάσαμεν ὥστε νὰ ἀκούωμεν τὴν φωνὴν τῆς, ἐφώνασε:

— Ποῦνε ἡ Μαρία, ἡ Ἑλένη;

— Δὲν ἦλθαν; εἶπα μετὰ τρόμον.

— Τὰς ἐστειλες προτῆτερα νᾶλθουν; Σοῦ εἶπα, Ἀνοικτόκαρδε, ποτέ σου νὰ μὴ παραιτῇς μονάχαις ταῖς ἀδελφαῖς σου· τί δρόμον νὰ πῆραν τὰ καυμένα τὰ κορίτσια; πῆγαινε νὰ τὰ 'βρῇς· τὸ φαγεῖ ἐκρύωσε καὶ εἴμεθα 'ς τὸ τραπέζι.

Δὲν ἐτολμοῦσα νὰ εἰπῶ εἰς τὴν μητέρα ὅτι ἦσαν τέσσαρες ὥραι πού εἴχαμεν ἀφήσει μόνας τὰς ἀδελφάς μου. Ἐνοιωθὰ ὅτι ἔπταια πολὺ, καὶ ἀφοῦ εἶπα ν' ἀναιβοῦν εἰς τὸ σπῆτι οἱ ἀδελφοί μου, διὰ νὰ μὴ χάσουν καὶ αὐτοὶ τὸ δεῖπνον, ἤρχισα νὰ τρέχω μόνος πρὸς τὰ χωράφια, διὰ νὰ εὕρω τὴν Μαρίαν καὶ τὴν Ἑλένην.

Ὁ δρόμος ἦτο ἔρημος, καὶ ὅσο μακρὰν ἂν παρατηροῦσα τὴν κίτρινην γραμμὴν τὴν ὁποῖαν ἐσχημάτιζεν ἀνάμεσα εἰς τὰ πράσινα λιθάδια, δὲν ἐβλεπα ἀνθρώπων· ἔτρεχα γρήγορα, ἔσκυπτα ὅπου ἦτο λάκκος καὶ ἐφώναζα δυνατὰ μετὰ τρεμουλιαστήν φωνὴν τὴν Μαρίαν, καὶ ὅσο ἐπροχωροῦσα ἐνοιωθὰ νὰ γεμίζουν δάκρυα τὰ μάτια μου.

Ἐφθασα εἰς τὴν καλύβαν τῆς κυρᾶς Γιαννοῦς πού ἐπωλοῦσε τὸ γάλα, διὰ τὸ ὅποιον μοῦ εἶχε ὀμιλήσει ἡ ἀδελφή μου.

Ὁ ἄνδρας τῆς Γιαννοῦς, ἡ Γιαννοῦ καὶ τὰ παιδιά τῆς ἦσαν εἰς τὸ τραπέζι. Ἡ μυρωδιὰ τοῦ φαγητοῦ μετὰ παρεξέλιξε, διότι εἶχα μίαν πείναν τρομεράν.

— Μπά, ὁ Ἀνοικτόκαρδος! εἶπεν ἡ κυρὰ Γιαννοῦ, τί θέλεις ἐδῶ τέτοιαν ὥραν, ἀγόρι μου;

— Μετὰ συγχωρεῖτε γιατί σᾶς ἀνησύχησα, κυρὰ Γιαννοῦ, εἶπα μετὰ εὐγένειαν, ἦλθα νὰ σᾶς ἐρωτήσω μὴν εἴδατε ταῖς ἀδελφαῖς μου.

— Ναί, τὰς εἶδα· ἦλθαν ἐδῶ 'ς τὰς τρεῖς, κατακουρασμέναις, καὶ μετὰ τὰ δάκρυα 'ς τὰ μάτια· φαίνεται πὺς τὰς ἀφήκες μονάχαις 'ς τὸ δρόμο... Ἰγὼ ἐλείψε νὰ ταῖς πατήσῃ ἕνα βῶδι πού ἔτρεχε.

— Ἀ! δυστυχία μου!

— Ἡ Ἑλενίτσα ἀπὸ τὸν φόβον τῆς ἔπεσε χάμω καὶ ἡ μεγάλη, πού δὲν εἶνε δὰ καὶ αὐτὴ μεγάλη ἀφοῦ εἶνε μονάχα τεσσάρων χρόνων, ἔτρεμε. Ταῖς ἔδωκα γάλα καὶ σὲ ἐπερίμεναν ἐδῶ μίαν ὥραν.

— Καὶ ἔπειτα; ἠρώτησα μετὰ ἀγωνίαν.

— Κ' ἔπειτα, ἐπειδὴ καὶ εἶχα δουλειάς, ἡ μικραὶ ἔφυγαν 'ς ταῖς τέσσαραις.

— Δὲν ξέρετε τί δρόμον ἐπῆραν;

— Εἶχα δουλειά, δὲν ἐπρόσεξα.

— Θαρρῶ πὺς πῆραν τὸν δρόμον πού πάει εἰς τὸ ἐξωκλήσι, εἶπεν ἐν ἀπὸ τὰ παιδιά τῆς κυρᾶς Γιαννοῦς.

— Ἀμ' δέ; εἶπεν ἐν ἄλλο.

— Σ' εὐχαριστῶ, κυρὰ Γιαννοῦ, θὰ τρέξω νὰ τὰς εὕρω.

Δὲν εἶνε καλὸ πρᾶγμα νὰ χάνῃ κανεὶς παιδιὰ, εἶπεν ὁ ἄνδρας τῆς Γιαννοῦς, γιατί εἶνε τώρα κάμποσαις ἡμέραις πού πικροῦν σχοινοβάται διὰ νὰ πᾶν εἰς τὸ πανηγύρι πού θὰ γείνη 'ς ταῖς Κουρσέλλαις, καὶ δὲν ἔπρεπε ν' ἀφήσῃς μονάχα τὰ κορίτσια. Αὐτοὶ οἱ σχοινοβάται ἀρπάξαν πολλαῖς φοραῖς παιδιὰ καὶ ἔσπασαν τὰ κόκκαλά των διὰ νὰ τὰ κάνουν καὶ αὐτὰ σχοινοβάτας, καὶ οἱ γονεῖς των ποτὲ δὲν τὰ ξαναεἶδαν.

— Ἀ! μὴ ἐλπίζω νὰ τὰς ξαναβρῶ... Καληνύκτα.

Ἐτρεχα ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ χωράφια, σὰν τρελλός, καὶ ἐπαρακαλοῦσα τὴν Παναγίαν νὰ κάμῃ νὰ εὕρω τὰς ἀδελφάς μου, καὶ τῆς ἔδωκα ὑπόσχεσιν, ἐνῶ ἔκλαια, νὰ δώσω ὅλα μου τὰ λεπτὰ διὰ νὰ τῆς ἀγοράσω μίαν λαμπάδα. Ποῦ νὰ πάγω; εἰς τὸ ἐξωκλήσι ἢ εἰς τὴν ἀκρογιαλιάν, νὰ πάγω πέρα ἀπὸ τὸ σπιτάκι τῆς κυρᾶς Γιαννοῦς ὅπου ἦτο τὸ μικρὸ χωριό, ἢ νὰ γυρίσω εἰς τὸ χωριὸ μας; Εἶχε νυκτώσει, καὶ ὁ ἀέρας ἐφυσοῦσε μετὰ ὀρμὴν· ἐννεά ἦτο ἡ ὥρα ὅταν ἐφθασα ἐμπρὸς εἰς τὴν θύραν μας· τὰ γόνατά μου ἔτρεμαν, ἡ κοιλιὰ μου ἐπονοῦσεν ἀπὸ τὴν πείναν, καὶ τὸ κεφάλι μου ἦτο παραζαλισμένον.

Ὁ Φίλιππος, ὁ βοηθὸς τοῦ πατέρα εἰς τὸ ἀμαξάδικο, ἐκάπνιζε τὴν πίπαν τοῦ ἐμπρὸς εἰς τὴν θύραν.

— Αἱ μικραὶ ἦλθαν; ἠρώτησα μετὰ τρέμουσαν φωνήν.

— Κοιμοῦνται· ἔχουν μίαν ὥραν πού 'πλάγιασαν.

Ὁρμησας καταχαρούμενος ἐπάνω εἰς τὴν σκάλαν.

Εἰς τὸ δωμάτιον ὅπου ἐτρώγαμεν ἐκάθητο ὁ πατέρας, ἡ μητέρα καὶ ἡ μάμη. Καὶ αἱ δύο ἐπλευσαν ὁ πατέρας ἔκαμνε λογαριασμούς 'πάνω σὲ μίαν πλάκα μετὰ κιμωλίαν.

Ὅταν ἤκουσεν ὅτι ἐμβήκα, ἡ μητέρα ἐσήκωσε τὸ κεφάλι τῆς.

Εἶδεν ὅτι ἤμην κατακίτρινος, ὅτι τὰ μάτια μου ἦσαν κόκκινα καὶ μοῦ ἔκαμε σημεῖον νὰ πάγω νὰ πλαγιάσω. Ὁ πατέρας ὅμως δὲν μ' ἀφήκε νὰ φύγω χωρὶς νὰ μετὰ μαλώσῃ, ὅπως μοῦ ἤξιζε, διότι ἐπαράτησα τὰς ἀδελφάς μου. Εἶχαν τρομάξῃ αἱ καυμένα. Μία καλὴ χωρὶς τὰς εὕρηκε 'ς τὰ χωράφια καὶ τὰς ἔφερεν ἕως τὴν οἰκίαν μας.

— Ἦσαν ἐδῶ λοιπόν, ὅταν ἐγύρισα ἀπὸ τὸ ψάρευμα;

— Βέβαια, μοῦ εἶπεν ἡ μητέρα μου, μὰ 'θέλησα νὰ σὲ τιμωρήσω δύο ὥρας τώρα πού τρέχεις μετὰ ἄδεια κοιλιὰ καὶ μετὰ ἀνήσυχον καρδιὰ θὰ 'βρῇς καιρὸ νὰ σκεφθῇς καλὰ τὴν καλὴν σου πράξιν. Τώρα πῆγαινε νὰ κοιμηθῇς δίχως φαγεῖ.

Ἐπῆγα εἰς τὴν κάμαρά μου εὐχαριστημένος πάλιν ὅτι ἐγλύτωσα τόσον 'φθνήν. Ἀλλὰ μόλις ἔπεσα εἰς τὸ κρεβάτι μου, τέτοιον πόνον ἐνοιωσα εἰς τὸ στο-

μάχι μου από την πολλήν πείναν πού δεν θά ἔκλειε μάτι ὡς τὸ πρωῒ, ἂν δὲν εὔρισκα κατὰ τύχην, ὅταν ἄπλωσα τὸ χέρι μου ἐπάνω εἰς τὸ μαξιλάρι μου, ἓνα κομμάτι ψωμί καὶ ἴλιγα καρύδια σπασμένα. "Εμαθα ἀργότερα ὅτι ἡ μάμμη ἐφρόντισε καὶ τὰ ἔβαλεν ἐκεῖ αὐτά. Αἱ μάμμαι ἀγαποῦν τὰ ἐγγόνιά των πολὺ καὶ πρέπει νὰ τὰς ἀγαπῶμεν καὶ ἡμεῖς.

ΣΤ'

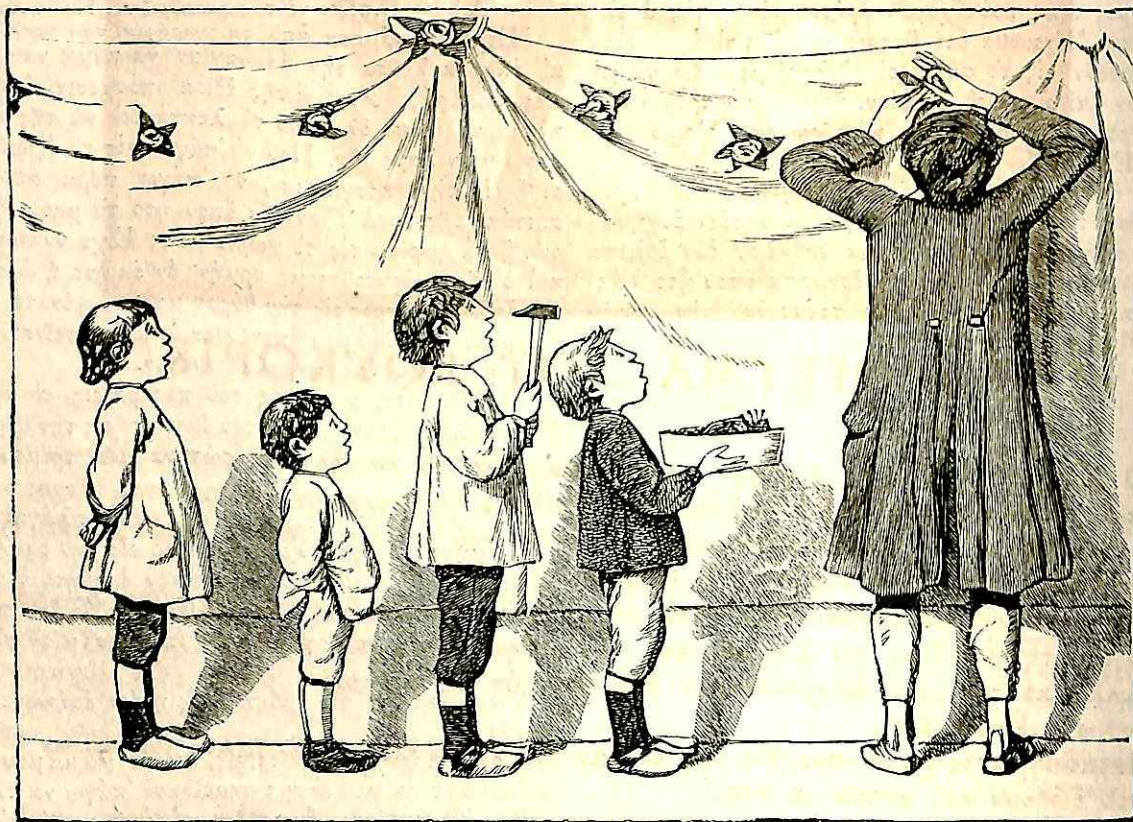
Εἰς τὸ τέλος τοῦ Αὐγούστου, ὅταν ἦλθεν ὁ και-

κρόσια τριγύρω ἦσαν τὰ χρυσὰ βιβλία πού ἔφεραν διὰ δῶρα.

Πῶς ἐκτυποῦσεν ἡ καρδιά μας ὅταν ἀραδειάζαμεν τὰ βιβλία ἐπάνω εἰς τὸ τραπέζι; ποῖα ἦσαν δι' ἡμᾶς; πόσα θὰ ἐπαίρναμεν;

Ὁ κ. Φίλιππος ἦτο πολὺ εὐχαριστημένος ἀπὸ τὸν στολισμὸν τοῦ σχολείου, ἐπεριπατοῦσεν ἐπάνω κάτω, καὶ ἐτακτοποιοῦσε μίαν καθέκλαν, ἐξήταξε μὴ εἶχε γείνει κανὲν λάθος, καὶ ἐψιθύριζε:

— Πολὺ καλὰ, πολὺ καλὰ! ὁ ἑπαρχος, ὁ δὲ-

«ΟΙ ΦΡΟΝΙΜΩΤΕΡΟΙ ΕΒΟΗΘΟΥΣΑΝ ΤΟΝ Κ. ΦΙΛΙΠΠΟΝ ΝΑ ΚΑΡΦΩΝῃ ΨΕΥΤΙΚΑ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΑ»

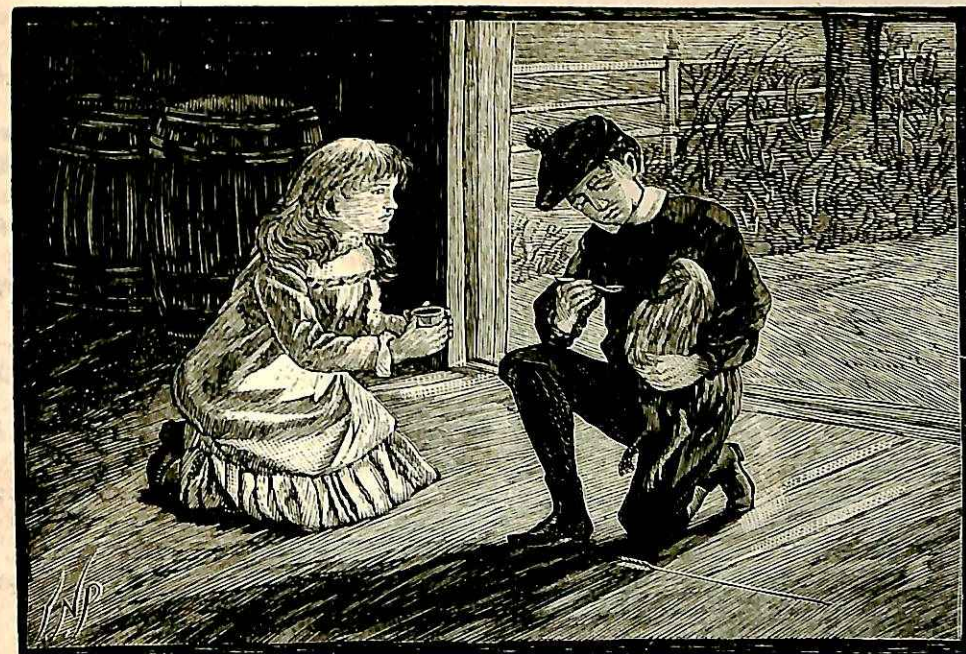
ρὸς νὰ μοιράσουν τὰ βραβεῖα, ἔγεινε μεγάλη κίνησις εἰς τὸ χωρίον μας· ὁ κ. Φίλιππος εἶχε προσκαλέσει ὅλας τὰς κυρίας καὶ ὅλους τοὺς κυρίους πού ἦλθαν εἰς τὸ χωρίον μας καὶ εἰς τὰλλα πλαγινὰ χωριά διὰ νὰ κάμουν λουτρά.

Ἐστολίσσαμεν τὸ σχολεῖον. Οἱ φρονιμώτεροι—ἡμῖν δὲ κ' ἐγὼ ἓνας ἀπ' αὐτούς,—ἐβοηθοῦσαν τὸν κ. Φίλιππον νὰ ἐμπήγῃ καρφιά καὶ νὰ καρφώνῃ ψεύτικα τριαντάφυλλα. Ὅλον τὸ σχολεῖον εἶχεν ἀλλάξει. Ἐπάνω εἰς ἓνα τραπέζι σκεπασμένον μὲ τσόχαν πού εἶχε

μαρχος κ' ἐγὼ θὰ καθήσωμεν ἐκεῖ· μὰ ἂν ἔλθῃ καὶ ὁ βουλευτής, πού θὰ τὸν βάλῃ νὰ καθήσῃ; εἰς τὴν ιδιάν μου τὴν πολυθρόνα, καὶ εἰς τὴν ἀνάγκη ἐγὼ στέκω ὄρθιος.

[Ἐπεταὶ συνέχεια]

ΣΟΦΙΑ ΔΗΜΟΥ
(κατὰ τὸ γαλλικὸν τῆς ΑΔΡΙΑΝΑΣ ΠΙΑΤΣΗ)

ΤΟ ΠΡΟΓΕΥΜΑ ΤΟΥ ΚΟΥΚΟΡΙΚΟΥ

Ὁ Κουκορίκος εἶνε ἓν εὐμορφο πετειναράκι, εἰς τὸ ὁποῖον μόλις πρὸ ὀλίγου ἔχει τυτρώσει ὁ λόφος του· ὁ Κουκορίκος καμαρόνει διὰ τὸν κόκκινον στούφον του, ὅπως καὶ διὰ τὴν ὠραίαν κιτρίνην πουπουλένιαν φορεσίαν του πού τοῦ πάγει μιᾶ χαρᾶ. Καὶ πραγματικῶς εἶνε πολὺ εὐμορφος ὁ Κουκορίκος.

Δὲν εἶνε ὅμως φαντασμένος ὥστε νὰ μὴ καταδέχεται κανένα· ἴσα ἴσα αὐτὸς ἀγαπᾷ μὲ ὅλην του τὴν καρδίαν τὸν Σόλωνα καὶ τὴν Ἀθηνᾶν, πού τὸν ἀγαποῦν καὶ αὐτοὶ πολὺ. Ἀλλὰ κάποτε τοῦ δείχνουν τὴν ἀγάπην των μὲ τρόπον, ὁ ὁποῖος δὲν εὐχαριστεῖ διόλου τὸν Κουκορίκον.

Παραδείγματος χάριν προχθὲς ἐνῶ ἔπιναν τὸν καφὲν των μὲ τὸ γάλα, τοῖς ἦλθεν ἰδέα νὰ τοῦ δώσουν καὶ αὐτοῦ νὰ πῇ.

Ὁ Κουκορίκος ἅμα ἔρριψεν ἓν βλέμμα εἰς τὸν καφὲν μὲ τὸ γάλα, ἐγύρισε ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος τὴν κεφαλὴν του μὲ ὅλην του τὴν ἀδιαφορίαν. Δὲν ἦτο τῆς ὁρέξεώς του ὁ καφὲς μὲ τὸ γάλα!

Τότε ὁ Σόλων τὸν παίρνει εἰς τὴν ἀγκυλίαν του καὶ μὲ τὸ κουτάλι εἰς τὸ χέρι θέλει καὶ καλὰ καὶ σώνει νὰ τὸν κάμῃ νὰ πῇ.

Ὁ Κουκορίκος ὅμως δὲν ἐννοεῖ μὲ κανένα τρόπον νὰ κάμῃ τὸ θέλημα τοῦ Σόλωνος καὶ τῆς Ἀθηνᾶς· καὶ οὔτε τὴν ἄκραν τοῦ ῥάμφους του ἐβούτηξεν εἰς τὸν καφὲν μὲ τὸ γάλα. Καὶ ἔχει δίκαιον. Πῶς νὰ πῇ χωρὶς ἀνάγκη ἐν πρᾶγμα τὸ ὁποῖον δὲν τοῦ ἀρέσει διόλου.

Ἐπὶ τέλους ὅμως ὁ Σόλων καὶ ἡ Ἀθηνᾶ ἐνόησαν τὸ σφάλμα των καὶ τὸν ἄφησαν ἡσυχον, διότι ἐσκέφθησαν ὅτι ἐκείνον ὅπου ἀγαπᾷ κανεὶς δὲν πρέπει νὰ τὸν δυσαρεστῇ, ἀλλὰ νὰ τὸν εὐχαριστῇ. Αὐτὸ βέβαια τὸ εἰξεύρουν ὅλοι οἱ μικροὶ μου ἀναγνώσταί.

ΤΑ ΧΕΛΙΔΟΝΙΑ

Φτερούγαις μαυροπράσιναις ἀνοίγουνε
Καὶ δύο-δύο μὲ ἀγάπη σμίγουνε·
Μᾶς ἔρχοντ' ἀπὸ τόπο μακρυνὸ,
Σὰν νέο φρούτο καλοκαιρινὸ
Κι' ἀπ' τὴ παληὴ ἀκόμη, λένε, χρόνια
Τὰ τόσῳ ταιριασμένα χελιδόνια.

Μ' ἀρμονικὰ κι' ὥραϊα κελαδήματα,
Μὲ χίλια ιδιότροπα φιλήματα
Μᾶς δείχνουν τὴ χαρὰ πού τὰ κινεῖ
Καὶ σὰν βαρκούλα μὲ γοργὸ πανί
Σχίζουνε τὸν ἀγέρα μὲ τὰ ἴδια
Τὰ περσινά, προπέρσινά παιγνίδια.

Ἐργατικὰ μ' ὑπομονὴ ἀρχίζουνε
Μὲ τέσους κόπους τὴ φωλιὰ των κτίζουνε
Στὴ στέγη τοῦ σπιτιοῦ ἢ στὰ κλαδιά,
Καὶ μ' ἀνοικτὴ χαρούμενη καρδιά
Γεννοῦν αὐγά καὶ πάλι τὰ θερμαίνουν
Κι' ἀπὸ 'κεῖ μέσα τὰ παιδιά των βγαίνουν.

Ὅταν 'στὸν κόσμον βγοῦνε τὰ παιδάκια των
Μὲ τὰ μικρὰ καὶ χνουδωτὰ φτεράκια των,
Ἀρχίζουν οἱ γονεῖς ἐργατικοί
Νὰ τρέχουν ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ
Στὰ δένδρα 'στὸ ρυάκι καὶ 'στὸ χῶμα,
Καὶ ὅ,τι βροῦν τὸ παίρνουνε 'στὸ στόμα.

Καὶ μὲ στοργὴ καὶ μὲ χαρὰ πηγαίνουνε
Ἐκεῖ πού τὰ μικρὰ των τοὺς προσμένουνε,
Ἀνοίγουν γρηγορώτερα φτερά
Καὶ λάμπει 'στὴ μορφὴ των ἡ χαρὰ,
Καὶ μὲ πολὺ καὶ μητρικὸ καμάρι
Γυρίζει 'στὴ φωλιὰ τ' ἀγνὸ ζευγάρι.

Μὲ τὴ χαρὰ μεγάλη καμαρώνουνε
Σὰν βλέπουν τὰ παιδιά των νὰ σηκώνουνε
Τὰ χνουδωτὰ κεφάλια των 'ψηλά,
Καὶ μὲ παιγνίδια ὀλόχαρά, τρελλὰ,
Μὲ τὴ μικρὴ καὶ ἄγρια φωνή των
Νὰ παίρνουν ἀπ' τὸ στόμα τὴν τροφή των.

Σιγὰ-σιγὰ κ' ἐκεῖνα μεγαλόνουνε,
Μέσ' 'στὴ φωλιὰ των τὰ μικρὰ φτερόνουνε
Καὶ σχίζουν τὸν ἀγέρα φτερωτά,
Τὸ ἓνα 'δῶ τὸ ἄλλο 'κεῖ πετᾷ,
Καὶ μὲ γλυκὰ μονότονα τραγούδια
Γυρνοῦν σὰν μαυροφόρα ἀγγελοῦδια.

Τρελλὰ κι' ἀγαπημένα χελιδόνια μου,
Ἀπ' τὰ μικρὰ καὶ παιδακίσια χρόνια μου
Εἴσθε ἐσεῖς ἡ μόνη μου χαρὰ,
Γιατὶ μὲ τὰ μεγάλα σας φτερά
Καὶ μὲ τὴν ιδιότροπη φωνή σας
Μᾶς φέρνετε τὴν ἀνοιξι μαζὶ σας.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

Ο ΖΩΓΡΑΦΟΣ ΚΑΙ Ο ΠΑΡΑΜΑΓΕΙΡΟΣ

Ἐν παιδίον ἀπὸ τὴν Ἰταλίαν, τὸ ὁποῖον τὸ εἶχαν
καὶ ἔβασκε κάτι πρόβατα, παρήτησε μιὰν ἡμέραν τὸ
μικρὸν του κοπάδι καὶ ὑπῆγε εἰς τὴν Φλωρεντίαν·
κανένα δὲν ἐγνώριζεν εἰς τὴν μεγάλην ἐκείνην πόλιν
παρὰ μόνον ἓν παιδίον ὁμήλικόν του, τὸ ὁποῖον καὶ
αὐτὸ ὑπῆγε εἰς τὴν Φλωρεντίαν κ' ἐμβῆκε παραμά-
γειρος εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ καρδινάλιου Σακέτη. Ἀλλ'
ὁ Πέτρος δὲν ὑπῆγεν ἐκεῖ διὰ νὰ γείνη παραμάγει-
ρος. Εἵξευρεν ὅτι εἰς τὴν Φλωρεντίαν ἦτο ἓν μεγά-
λον σχολεῖον ζωγραφικῆς καὶ ὁ μικρὸς βοσκὸς ἤθελε
νὰ γείνη ζωγράφος. Ἀφοῦ ἐρώτησε καὶ ἔμαθε ποῦ
ἦτο ἡ οἰκία τοῦ καρδινάλιου, ὑπῆγε κ' ἐστάθη ἀπ'
ἔξω κ' ἐπερίμενε νὰ ἴδῃ τὸν φίλον του. Ἀφοῦ ἐπε-
ρίμενε πολλὴν ὥραν, ὁ παραμάγειρος ἐμβῆκεν ἐπὶ
τέλους εἰς τὴν θύραν.

— Πέτρο, τί ἤλθες νὰ κάμῃς ἐδῶ εἰς τὴν Φλω-
ρεντίαν;

— Ἦλθα νὰ γείνω ζωγράφος.
— Θὰ κάμῃς καλλίτερα νὰ γείνης παραμάγειρος
καὶ σὺ δὲν φοβεῖσαι νὰ πεθάνῃς ἀπὸ τὴν πείνα, ἂν
γείνης παραμάγειρος.

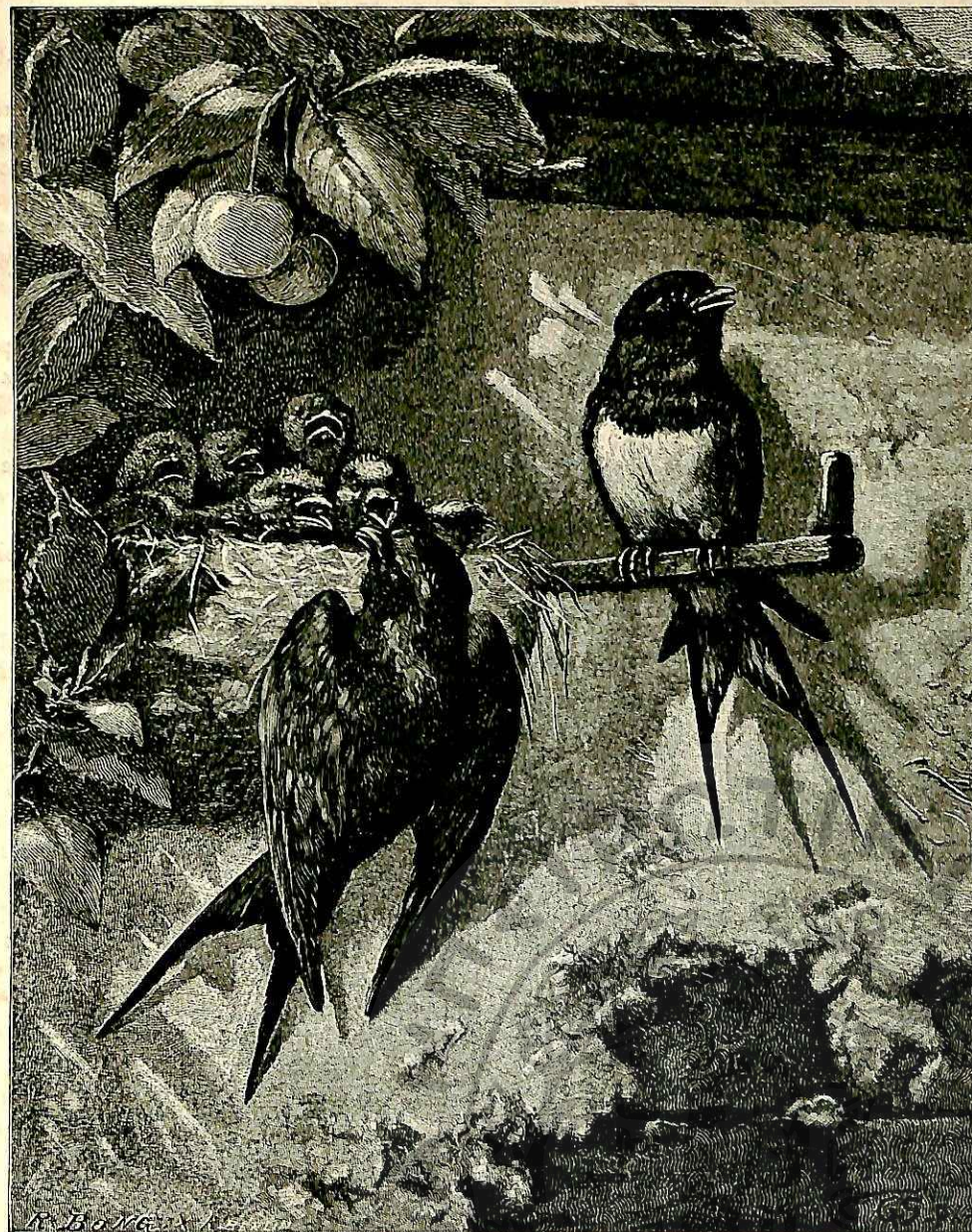
— Τρῶς λοιπὸν καλὰ σὺ ἐδῶ, αἰ;
— ὦ! ὅσο μπορῶ καὶ καμμιά φορὰ τόσο πολὺ
πού δὲ μπορῶ νὰ χωνέψω.

— Τότε λοιπὸν νὰ τί θὰ κάμωμεν· ἀφοῦ σὺ ἔχεις
πεῖδ πολὺ ἀπὸ ὅ,τι σοῦ χρειάζεται κ' ἐγὼ δὲν ἔχω
οὔτε ὅσο μοῦ χρειάζεται, αὐτὸ τὸ πεῖδ πολὺ θὰ μοῦ
τὸ δώσῃς ἐμένα.

— Αὐτὸ γίνεται.

— Καὶ νὰ γείνη ἀπὸ τώρα· γιατί πεινῶ πολὺ
πολύ.

Ὁ Θωμᾶς ἀνέβασε κρυφὰ τὸν φίλον του εἰς τὸ μι-
κρὸν παράμερον δωμάτιον ὅπου ἐκοιμᾶτο, καὶ τοῦ εἶπε
νὰ περιμένῃ· ἔπειτα ἀπὸ ὀλίγην ὥραν τοῦ ἔφερε τὰ

ΤΑ ΧΕΛΙΔΟΝΙΑ

(Ἴδε σελ. 56).

περιστεύματα τοῦ γεύματος τοῦ καρδινάλιου. Διεσκέ-
δασαν λαμπρά, διότι ὁ Θωμᾶς εἶχε πολὺ καλὴν καρ-
δίαν καὶ ὁ Πέτρος πολὺ καλὴν ὁρεξιν.

— Αἰ, τώρα πού 'βρήκες ποῦ νὰ κάθῃσαι καὶ νὰ
τρώῃς, τί θὰ κάμῃς γιὰ νὰ μάθῃς τὴν τέχνην σου;
πῶς θὰ τὴν μάθῃς;

— Ὅπως ὅλοι οἱ ζωγράφοι· θὰ ζωγραφίζω μὲ τὸ
μολύδι καὶ μὲ τὸ χαρτί.

— Καὶ ἔχεις λεπτὰ ν' ἀγοράσῃς μολύδι καὶ χαρτί;
— Ἐγὼ δὲν ἔχω τίποτε, ἀλλὰ 'ς τὸν δρόμον
πού ἐρχόμουν ἔλεγα: Ὁ Θωμᾶς πού εἶνε παραμά-
γειρος ὁ καρδινάλιου θὰ ἔχῃ δίχως ἄλλο λεπτὰ,
καὶ σὰν ἔχῃ αὐτὸς εἶνε τὸ ἴδιον σὰν νὰ ἔχω ἐγώ.

Ὁ Θωμᾶς ἔξυσε τὸ αὐτί του καὶ εἶπε ὅτι λίγο
ψωμί καὶ λίγο φαγεῖ εἰμπορεύσε νὰ τοῦ δίδῃ· λεπτὰ
ὅμως ὄχι, διότι ἔπειτα ἀπὸ τρία χρόνια θάρχιζαν νὰ

του δίδουν μισθόν. Ὁ Πέτρος τὸ ἐπῆρε ἀπόφασιν ὅτι δὲν θὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ σχολεῖον τῆς ζωγραφικῆς πρὶν περάσουν τρία ἔτη. Οἱ τοῖχοι ὅμως τοῦ δωματίου των ἦσαν λευκοί, καὶ ὁ Θωμᾶς ἔφερεν εἰς τὸν φίλον του ὅσο κάρβουνον ἤθελε ὁ Πέτρος· λοιπὸν ἤρχισε νὰ ζωγραφίζῃ εἰς τὸν τοῖχον μὲ τὸ κάρβουνον.

Μίαν ἡμέραν ὁ Θωμᾶς ἀνέβη εἰς τὸ δωμάτιον κρατῶν ἐν ἀσημένιον νόμισμα, κἀποῖος τοῦ τὸ εἶχε δώσει, φαίνεται, διὰ καμμίαν ὑπηρεσίαν ποῦ ἔκαμε. Τὴν χαρὰ ποῦ εἶχαν καὶ οἱ δύο φίλοι! Ὁ Πέτρος ἠγόρασε μ. ο. λ. υ. β. δ. ἰ. δ. α. (κραιγιόν) καὶ χαρτὶ ζωγραφικῆς. Ἐφευγε ἀπὸ τὴν αὐγὴν ἀπὸ τὴν οἰκίαν τοῦ καρδινάλιου καὶ ἐπήγγινεν εἰς τὰς ἐκκλησίας καὶ ἐζωγράφιζε τὰς καλλιτέρας εἰκόνας των, ἐζωγράφιζε καὶ τὰ καλλιτέρα κτίρια καὶ τὰς καλλιτέρας τοποθεσίας, καὶ τὸ βράδυ μὲ ἄδειο στομάχι, ἀλλὰ μὲ τὸ κεφάλι γεμάτο ἀπὸ ὅσα εἶδεν, ἀνέβαινε πάλιν κρυφὰ εἰς τὸ παράμερον δωμάτιον ὅπου εὗρισκε τὸ φαγητὸ ποῦ τοῦ εἶχε κρυμμένο κάτω ἀπὸ τὴν ψάθην. Καὶ ἐγέμισε τοὺς τοίχους τοῦ δωματίου ἐκείνου μὲ ωραίας ζωγραφίας, ἀφοῦ ἔσθυσε ὅλας ἐκεῖνας τὰς μουντζούρας ποῦ εἶχε κάμει πρῶτα ὅταν δὲν εἴξευρε νὰ ζωγραφίζῃ.

Μίαν ἡμέραν ὁ καρδινάλιος Σακέτης, ἐπειδὴ ἤθελε νὰ ἐπιδιορθώσῃ τὴν οἰκίαν του, ἀνέβη καὶ εἰς τὰ ἐπάνω πατώματα, ὅπου ποτὲ ἴσως δὲν θὰ εἶχεν ἀναβῆ, ἐμβῆκε καὶ εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ παραμαγείρου. Ὁ Πέτρος δὲν ἦτο ἐκεῖ· ἀλλ' αἱ ζωγραφίαι τοῦ τοίχου ἔδειχναν πόσῃ εὐφυίᾳ καὶ πόσῃ ἐπιμέλειαν εἰς τὴν ζωγραφικὴν εἶχε τὸ παιδίον τὸ ὁποῖον ἐκατοικοῦσεν ἐκεῖ μέσα. Ὁ καρδινάλιος καὶ ὁ ἀρχιτέκτων ἐστάθησαν μὲ ἀπορίαν καὶ ἐκύτταζαν τὰς ωραίας ἐκεῖνας ζωγραφίας. Εἰς τὴν ἀρχὴν ἐνόμισαν ὅτι τὰς εἶχε κάμει ὁ παραμαγείρος, καὶ ὁ καρδινάλιος τὸν ἐφώνασε διὰ νὰ τὸν ἐπαινέσῃ διὰ τὴν μεγάλην κλίσιν καὶ ἐπιδεξιότητα ὅπου εἶχεν εἰς τὴν ζωγραφικὴν. Ὅταν ὁ δυστυχὴς Θωμᾶς ἔμαθεν ὅτι ὁ κύριός του ἐμβῆκεν εἰς τὸ δωμάτιον του καὶ ὅτι εἶδε τὰς μ. ο. υ. ν. τ. ζ. ο. ὑ. ρ. α.ς τοῦ Πέτρου, ὅπως τὰς ἔλεγε, τὰ ἔχασε ἀπὸ τὸν φόβον του,

— Ἀπὸ σήμερα δὲν εἶσαι πλέον παραμαγείρος,

ΠΑΡΑΓΓΕΛΜΑΤΑ

Πρέπει νὰ φροντίζωμεν πολὺ διὰ τὴν ὑγίειαν τοῦ σώματός μας· ὑγιὲς νοῦς μόνον ἐντὸς ὑγιоῦς σώματος εὐρίσκεται.

Ὅταν ἀγοράζῃς κἄτι τι, πρέπει νὰ προτιμᾷς τὸ χρησιμὸν ἀπὸ τὸ εὐχάριστον· πρῶτον πρέπει νὰ σκέπτησαι διὰ τὴν τροφήν καὶ ἔπειτα διὰ τὸ γλύκισμα.

Ποτὲ δὲν πρέπει νὰ ἔχῃς τὴν ἀξίωσιν νὰ γείνης περισσότερον παρ' ὅ,τι ἀξίζεις· μία παροιμία λέγει: ἀπλῶνε τὰ πόδια σου ὅσον φθάνει τὸ πάπλωμά σου.

τοῦ εἶπεν ὁ καρδινάλιος, ὁ ὁποῖος δὲν εἴξευρεν ὅτι τὰς ζωγραφίας τὰς ἔκαμεν ἄλλος.

Ὁ Θωμᾶς δὲν ἐνόησε τί ἤθελε νὰ εἰπῇ ὁ καρδινάλιος καὶ ἐνόμισεν ὅτι τὸν ἐδίωκεν ἀπὸ τὸ μαγειρεῖόν του. Τότε ὁ δυστυχὴς παραμαγείρος ἔπεσεν εἰς τοὺς πόδας τοῦ καρδινάλιου καὶ τοῦ εἶπε μὲ δάκρυα:

— Ἀχ! κύριε, τί θὰ γείνη ὁ φίλος μου Πέτρος, ἂν μὲ διώξετε;

Ὁ καρδινάλιος τὸν ἠρώτησε τί ἐσήμαιναν αὐτοὶ οἱ λόγοι καὶ ἔμαθεν ὅτι τὰς ζωγραφίας ἐκεῖνας τὰς εἶχε κάμει εἰς μικρὸς βοσκός, τὸν ὁποῖον ὁ Θωμᾶς ἔτρεφε δύο χρόνια.

— Ὅταν θάλλῃ τὸ βράδυ νὰ μοῦ τὸν φέρῃς, εἶπεν ὁ καρδινάλιος γελῶν διὰ τὸ λάθος του καὶ συγχωρήσας τὸν παραμαγείρον.

Ἀλλ' ὁ ζωγράφος δὲν ἐφάνη τὸ βράδυ ἐκεῖνο εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ καρδινάλιου· δὲν ἦλθεν οὔτε τὴν ἄλλην ἡμέραν· ἐπέερασεν πέντε, δέκα, δεκαπέντε ἡμέραι, κανεὶς δὲν εἴξευρε τί ἔγεινεν ὁ Πέτρος· ἐπὶ τέλους ὁ καρδινάλιος, ὁ ὁποῖος ἐνδιαφέρετο πολὺ διὰ τὸν μικρὸν καλλιτέχνην, κατώρθωσε νὰ μάθῃ ὅτι πρὸ δέκα πέντε ἡμερῶν εἰς ἓν μοναστήριον ἦτο ἓν παιδίον δεκαεσσάρων ἔως δεκαπέντε ἐτῶν, τὸ ὁποῖον ἐζήτησε τὴν ἄδειαν νὰ ὑπάγῃ καὶ νὰ μείνῃ ἐκεῖ διὰ ν' ἀντιγράψῃ μίαν εἰκόνα τοῦ μεγάλου ζωγράφου Ῥαφαήλ ἢ ὅποια ἦτο εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ μοναστηρίου· τὸ παιδίον αὐτὸ ἦτο ὁ Πέτρος. Τὸν ἔφεραν εἰς τοῦ καρδινάλιου, ὁ ὁποῖος τὸν ἐδέχθη μὲ πολλὴν ἀγαθότητα καὶ τὸν ἔβαλεν εἰς τὴν σχολὴν τῆς ζωγραφικῆς.

Ἐπειτα ἀπὸ πενήντα ἔτη δύο γέροι, οἱ ὁποῖοι ἐζοῦσαν ὡσὰν ἀδελφοί, κατοικοῦσαν εἰς μίαν ἀπὸ τὰς καλλιτέρας οἰκίας τῆς Φλωρεντίας.

Διὰ τὸν ἓνα ἔλεγαν: Εἶνε ὁ μεγαλειότερος ζωγράφος τῆς ἐποχῆς μας.

Διὰ τὸν ἄλλον ἔλεγαν: Εἶνε ὁ μεγαλειότερος φίλος τῆς ἐποχῆς μας. Ὁ πρῶτος ἦτο ὁ Πέτρος, ὁ δευτερός ἦτο ὁ Θωμᾶς.

[Κατὰ τὸ γαλλικόν]

ΦΙΛΟΜΗΛΑ

Τὸ ὥραϊον βιβλίον ὁμοιάζει μὲ καλὸν φίλον ὁ ὁποῖος σὲ συμβουλεύει ὠφέλιμα καὶ καλὰ πράγματα· πρέπει νὰ προσέχῃς εἰς τὴν ἐκλογὴν τῶν βιβλίων ὅπως καὶ εἰς τὴν ἐκλογὴν τῶν φίλων σου.

Ἡ ἐπιμονὴ εἰς τὸ νὰ ἀποτελειώσῃ τις ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἤρχισεν εἶνε ἀλλίστον προτέρημα ὅταν γίνηται διὰ πράγματα ὠφέλιμα καὶ δίκαια. Μόνῃ ἡ ἐπιμονὴ δίδει τὴν δόξαν εἰς τοὺς ἔχοντας τὴν ἱκανότητα· ἡ ἐπιτυχία δὲν πηγαίνει εἰς ἐκεῖνον ὅστις ἤρχισεν ἐν πρᾶγμα, ἀλλ' εἰς ἐκεῖνον ὅστις ἔδειξεν ἐπιμονὴν ἕως εἰς τὸ τέλος καὶ τὸ ἐτελείωσεν.

« ΤΟ ΛΟΙΠΟΝ ΕΙΣΑΙ ΜΟΥΣΙΚΟΣ ΚΑΙ ΣΥ; »

ΟΙ ΠΡΩΤΟΙ ΜΟΥΣΙΚΟΙ

Α'

Θέλετε, φίλοι μου, νὰ σᾶς εἰπῶ, ποῖοι ἦσαν οἱ πρῶτοι πρῶτοι μουσικοί; Δὲν σᾶς τὴν λέγω ὡς αὐθεντικὴν τὴν ἱστορίαν μου, ἀλλὰ μοῦ τὴν διηγήθη εἰς ἀπὸ τοὺς φίλους μου, ἄνθρωπος πολὺ σοβαρός.

Ὁ ἀρχηγὸς τοῦ πρώτου μουσικοῦ θιάσου ὠνομάζετο Κύρ Μέντιος. Ἦτο γαιδαρός, ἀλλὰ πολὺ ἔξυπνος. Μίαν ἡμέραν ἐνῶ εἰς τὰ χωράφια ἐδοκίμαζε τὴν φωνὴν του, χαμηλῶσας τὰ ὀμμάτια του εἰς τὴν γῆν, ἀνεκάλυψε ὅτι δὲν ἦτο μόνος.

— Ποῖος εἶσαι, εἶπε μὲ δυσαρέσκειαν, καὶ διατί μὲ διακρίνεις;

— ὦ! ἐξοχώτατε, τῷ ἀπεκρίθη ὁ ἄλλος, συγχωρετὲ με. Εἰς αὐτὴν τὴν μοναξιά ἐδοκίμαζα καὶ ἐγὼ τὴν φωνήν μου. Ἀλλ' ἄμα σὲ ἤκουσα, ἀπὸ τὸν θαυμασμόν μου τᾶχασα καὶ μοῦ 'κόπηκε ἡ φωνή μου.

— ὦ! εἶπεν ὁ Κύρ Μέντιος, ἂν εἴν' ἔτσι, ἀλλάζει τὸ πρᾶγμα. Τὸ λοιπὸν εἶσαι μουσικὸς καὶ σύ;

— Ὀλίγον, εἶπεν ὁ ἄλλος μὲ μετριοφροσύνην.

— Καὶ πῶς ὀνομάζεσαι;

— Ἀζώρ, δουλὸς σας.

— Νὰ σοῦ 'πῶ, εἶπεν ὁ Κύρ Μέντιος, ἔρχεσαι, Ἀζώρ, μαζί μου; Φαίνεται γινωστικός, γραμματισμένος, καὶ λέγεις πῶς ξέρεις καὶ μουσικὴ. Λοιπὸν, ἔρχεσαι μαζί μου;

— Μὲ πολλὴν εὐχαρίστησιν, εἶπεν ὁ Ἀζώρ, ἀλλὰ ἀφοῦ εἶμαι ἀπλοῦς σκύλος τί θὰ κάμω;

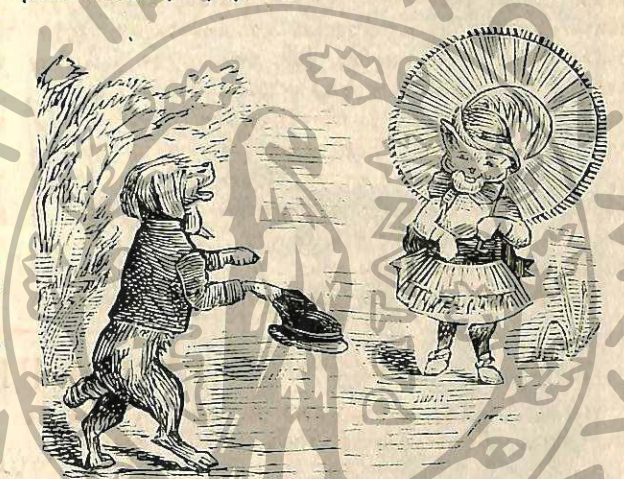
— Μὴ σὲ μέλῃ· δὲν θὰ σοῦ ζητήσω βαρεῖα δου-

λειά· φθάνει μόνον νᾶχῃς καλὴν θέλησιν. Ἐχω σκοπὸν νὰ ἰδρύσω ἓνα θιάσον μουσικῶν, τοῦ ὁποῖου ἀρχηγὸς θὰ εἶμαι ἐγώ, καὶ ἂν θέλῃς νὰ γείνης μέλος αὐτοῦ τοῦ θιάσου, θὰ σὲ παραδεχθῶ μὲ πολλὴν μου εὐχαρίστησιν. Δύο δουλειαὶς θὰ κάμῃς: θὰ παίζῃς τὸ τύμπανον καὶ θὰ μὲ θαυμάζῃς. Εἰς τὸ τελευταῖον δίδω μεγάλην σημασίαν. Τὸ τύμπανον μπορεῖ νὰ παίξεται καὶ μόνον του, ἂν μὲ θαυμάζῃς.

— Ἐπιθυμῶ, εἶπεν ὁ Ἀζώρ, τὸ τύμπανον νὰ μὴ δεθῇ ἀπὸ 'πίσω μου, ἀλλὰ ἀπ' ἐμπρός μου. Μίαν φορὰν μοῦ ἔδωσαν ἓνα τηγάνι εἰς τὴν οὐράν μου, καὶ τὸ ἐνθυμοῦμαι ἀκόμη μὲ δυσαρέσκειάν μου.

— Μὴ φοβῆσαι, εἶπεν ὁ Κύρ Μέντιος, ὅσο εἶσαι κοντά μου ποτὲ δὲν θὰ ἐνθυμηθῇς αὐτό σου τὸ δυστύχημα.

Ἀφοῦ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἔμειναν σύμφωνοι οἱ δύο φίλοι ἐπῆραν τὸν δρόμον. Εἰς ὀλίγον ἀπῆντησαν μίαν εὐμορφὴν γάταν, ἢ ὅποια ἦτο ἐνδυμένη κατὰ τὸν τελευταῖον συρμόν καὶ ἐκρατοῦσε μὲ καμάρι μίαν κινεζικὴν ὀμβρέλλαν.

« Εἰς οἶκον ἀπανθεῖαν μίαν γάταν »

Β'

Ἀμα τὴν εἶδεν ὁ Κύρ Μέντιος ἤρχισε νὰ ἀγγαρίζῃ καὶ ὁ Ἀζώρ νὰ γαυγίζῃ.

— ὦχ, εἶπεν ἡ γάτα εἰς τὸν Κύρ Μέντιον, τί

γλυκερά φωνή πού ἔχετε; ποτέ δὲν ἄκουσα τέτοιαν μελωδίαν.

— Αὐτὸ δὲν εἶνε τίποτε! εἶπεν ὁ Κύρ Μέντιος· πρέπει νὰ μ' ἀκούσῃς ὅταν τραγουδῶ μὲ τὴν κιθάραν. Ἀλλὰ καὶ σὺ δὲν τραγουδεῖς δὴ ἄσχημα. Τὸ μιάου σου εἶνε τὸ πλέον ἁρμονικὸν ἀπὸ ὅσα ἔχω ἀκούσει ἕως τώρα. Πάει ἴσα 'ς τὴν καρδιά' ἔρχεσαι μαζί μας;

— Εὐχαρίστως, εὐχαρίστως, ἀπήντησεν ἡ γάτα ὅλη χαρά, εἶμαι ἑτοιμος νὰ σὰς ἀκολουθήσω.

— Πῶς ὀνομάζεσαι;

— Σερπετή.

— Λοιπὸν ἔλα μαζί μας, δεσποσύνη Σερπετή.

Γ'

Ἐπέρασαν ἐμπρὸς ἀπὸ μίαν ἔπαυλιν. Ἐπάνω εἰς τὸν τοῖχον ἐρῶναζεν εἰς πετεινός.

— Τί λαμπρὰ φωνή! ἐρῶναζεν ὁ Κύρ Μέντιος. Αὐτὸς ὁ πετεινὸς εἶνε ἔκτακτος τραγουδιστής, θὰ τοῦ πῶ νάρθη μαζί μας.

Ἡ Σερπετή εἶπε μὲ τὸν νοῦν της: «Εἰμπορῶ νὰ τραγουδίσω τόσον ψηλὰ χωρὶς νάχω ἀνάγκην ν' ἀναβῶ ἐπάνω εἰς ἕνα τοῖχον», ἀλλὰ τὴν σκέψιν ταύτην τὴν ἐκράτησεν διὰ τὸν ἑαυτὸν της. Ὁ κύριος Κουκουρίκος κατετάχθη ὡς πρῶτος τὸ νόρος, ὁ δὲ θιάσος, σωστὸς πλέον ἐτράθηξεν τὸν δρόμον του. Ὁ Ἀζώρ, ὡς καλοαναθρεμμένος πού ἦτο, ἐκρατοῦσε τὴν

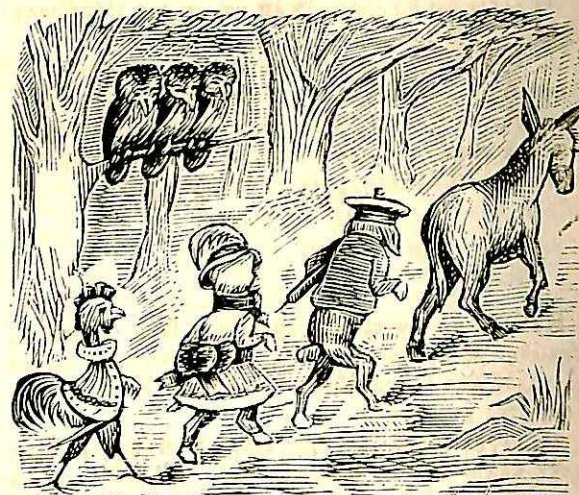

«Οἱ μουσικοὶ ἐτραβῆσαν τὸν δρόμον τῶν»

ὀμπρέλλαν τῆς δεσποσύνης Σερπετῆς. Αἱ κουκουβάγιαι τοὺς ἔβλεπαν μὲ ἐκπληξίν νὰ περνοῦν.

Ἐπλησίαζε νὰ νυκτώσῃ· οἱ περιηγηταὶ μας ἦσαν κουρασμένοι.

— Ποῦ πάμε; ἠρώτησεν ἡ Σερπετή.
— Δὲν ξέρω, ἀπεκρίθη ὁ Κύρ Μέντιος.
— Ὅμιλεῖτε σὰν γαῖδαρος, τὸν διέκοψε μὲ δυσάρεσκαιαν ἡ γάτα.

«Αἱ κουκουβάγιαι τοὺς ἐβλεπαν μὲ ἐκπληξίν νὰ περνοῦν»

— Εἶσαι πολὺ καλὴ, δεσποσύνη, εἶπεν ὁ ἀρχηγὸς τοῦ θιάσου κατευχαριστημένος. Τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι εἶμαι ὅσον τέλειος εἰμπορεῖ νὰ εἶνε κανεὶς εἰς τὸν ταπεινὸν αὐτὸν κόσμον, καὶ ὅτι πολὺ ὀλίγα ζῶα ἔχουν τὴν ἀξίαν μου.

— Ἦθελα ὁμῶς νὰ μάθω ποῦ πάμε, εἶπεν ὁ Ἀζώρ· ἔχω μιὰ πείνη!

— Μπᾶ! τί ἀνησυχεῖς διὰ τόσο μικρὸν πρᾶγμα; εἶπεν ὁ Κύρ Μέντιος· νὰ χορτάρι ὅσο θέλεις· μόνον νερὸ μᾶς λείπει.

— Χορτάρι! χορτάρι! τὸ χορτάρι νὰ τὸ κρατήσετε διὰ τὸν ἑαυτὸν σας· ἐμένα μου φαίνεται πολὺ ἄνοστον. Μόνον ὅταν εἶμαι ἄρρωστος μεταχειρίζομαι χορτάρι.

— Νυστάζω, εἶπεν ὁ πετεινὸς χασμώνεμος· δὲν εἶμαι συνειθισμένος νὰ ξαγρυπνῶ τόσον ἄργα.

— Ἐλα δά, κύριε Κουκουρίκο. Ἀνέβα ἐπάνω εἰς ἓν δένδρον καὶ εἰπέ μας τί βλέπεις ἀπὸ μακρὰ.

Δ'

Ὁ Κουκουρίκος ἔκαμε ὅ,τι τὸν ἐπρόσταξαν.

— Βλέπω ἕνα σπίτι μὲ φῶς, ἀπήντησε μὲ τὴν δυνατὴν του φωνήν, μόλις ἀνέβη εἰς τὸν ὑψηλότερον κλάδον.

— Καλὰ, εἶπεν ὁ Κύρ Μέντιος, νὰ τί θὰ κάμωμεν. Θὰ ζητήσωμεν νὰ μᾶς φιλέψουν οἱ ἄνθρωποι πού κατοικοῦν μέσα, καὶ θὰ τοὺς τραγωδῶμεν κάτω ἀπὸ τὰ παράθυρα. Ἐλα, Κουκουρίκο, κατέβα νὰ κάμῃς τὸ

μέρος σου· ὁποῖος δὲν τραγουδάει πάντα θὰ πεινάη πού λέγει καὶ ὁ λόγος.

Ἀρχισαν καὶ πάλιν νὰ περιπατοῦν· ὁ γαῖδαρος ἦτο πάντοτε ἐμπρὸς, αἱ δὲ κουκουβάγιαι παρακολουθοῦσαν καὶ τοὺς τέσσαρας μὲ τὸ βλέμμα των.

Ἡ ἐλπίς ὅτι θὰ εὑρουν κατὶ νὰ φάγουν τοῖς ἔδωκε θάρρος. Ἐφθασαν μετ' ὀλίγον εἰς τινα οἰκίαν.

— Τί θὰ τραγωδῶμεν; εἶπεν ἡ Σερπετή.

— Ἀς ρίψωμεν πρῶτα μίαν ματιὰ μέσα εἰς τὸ σπίτι, εἶπεν ὁ Κύρ Μέντιος, καὶ ἄς ἰδοῦμεν τί ἄνθρωποι εἶνε αὐτοὶ πού εἶνε μέσα. Ἡ μουσικὴ πρέπει πάντα νὰ εἶνε ἀνάλογος μὲ τὸ ἀκρωατήριον.

Ε'

Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ὀμιλῶν ὁ Κύρ Μέντιος, ἐστηκὼθῃ μὲ προφύλαξιν εἰς τὰ ὀπισθινὰ του πόδια διὰ νὰ ἰδῇ ἀπὸ τὸ παράθυρον· ἀλλὰ δὲν ἔφθασε, διότι ὁ φεγγίτης ἦτο ὑψηλὰ.

— Ἀφῆσέ με νὰ ἰδῶ ἐγώ, εἶπεν ὁ Ἀζώρ καὶ ἐπήδησεν ἐπάνω εἰς τὸν ὦμον τοῦ Κύρ Μεντίου, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς δὲν ἔφθασε νὰ ἰδῇ.

— Κ' ἐγὼ θέλω νὰ ἰδῶ, εἶπεν ἡ Σερπετή καὶ ἐπήδησε μὲ εὐκίνησιαν ἐπάνω εἰς τὸν ὦμον τοῦ Ἀζώρ, ἀλλὰ καὶ αὕτη δὲν εἰμπόρεσε νὰ ἰδῇ τίποτε.

— Σταθῆτε νὰ ἰδῶ κ' ἐγώ! εἶπεν ὁ Κουκουρίκος καὶ ἐπήδησεν ἐπάνω εἰς τὸ κεφάλι τῆς Σερπετῆς.

— Ὡχ, ἐρῶναζεν αὕτη, τί βαρὺς πού εἶσαι, κύριε! Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον τοποθετημένοι ἦσαν εἰς πολὺ καλὴν θέσιν διὰ νὰ ἐκτελέσουν συναυλίαν.

— Κουκουρίκο! ἐρῶναζεν ὁ πετεινὸς νομίζων ὅτι εὐρίσκεται ἀκόμη ἐπάνω εἰς τὸν τοῖχόν του.

— Νιάου! νιάου! νιάου! ἐστέναζεν ἡ Σερπετή κατὰ στενοχωρημένη ἀπὸ τὸ βάρος τοῦ πετεινοῦ.

— Γάου! γάου! ἐρῶναζεν ὁ Ἀζώρ.

— Γκάρι! γκάρι! ἐρῶναζεν ὁ Κύρ Μέντιος.

Μερικοὶ ἥλιοι πού ἦσαν φυτευμένοι πλησίον εἰς τὴν οἰκίαν ἐκρατοῦσαν τὸν χρόνον κινουντες τὰς χρυσὰς των κεφαλὰς, ἐνῷ οἱ βάτραχοι κρυμμένοι μέσα εἰς τὰ χόρτα ἐτραγωδοῦσαν καὶ αὐτοὶ μαζί μὲ τοὺς τέσσαρας μουσικοὺς· ἀλλ' ἡ φωνὴ των ἦτο τόσον λεπτή ὥστε δὲν ἤκούετο.

«ΚΟΥΚΟΥΡΙΚΟΥ! ΕΡΩΝΑΞΕΝ Ο ΠΕΤΕΙΝΟΣ ΝΟΜΙΖΩΝ ΟΤΙ ΕΥΡΙΣΚΕΤΑΙ ΑΚΟΜΗ ΕΠΑΝΩ ΕΙΣ ΤΟΝ ΤΟΙΧΟΝ ΤΟΥ»

ΣΤ'

Ἐξαφνα ὁ Κουκουρίκος ἔρριψε μίαν ματιὰν ἀπὸ τὸ παράθυρον.

— Θεέ μου! ἐφώναξε· ἐδῶ εἶνε κρυψῶνα ληστῶν· τρώγουν, πίνουν, διασκεδάζουν.

Καὶ ὤρμησεν εἰς τὴν αἴθουσαν.

— Ἀλήθεια; εἶπεν ἡ Γάτα καὶ ὤρμησε καὶ αὕτη.

— Εὐρίσκεται καὶ δι' ἐμένα κανένα κόκκαλο; εἶπεν ὁ Ἀζώρ.

[Ἐπεται τὸ τέλος].

ΣΟΦΙΑ ΔΗΜΟΥ

(Κατὰ παράφρασιν ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ)

Η ΕΡΓΑΣΙΑ ΤΩΝ ΜΕΛΙΣΣΩΝ

Μέσα στὸν κήπο, ἐδῶ κ' ἐκεῖ,
Μικρὰ μελίτσια στὰ λουλούδια
Ἐνασχολοῦνται μὲ τραγούδια
Εἰς ἐργασία τακτική.

Μ' ἀρέσκει, ὅταν ξεσκολῶ,
Νὰ μελετῶ τὴν φρόνησί τους,
Καὶ νὰ σπουδάζω τὴν ζωὴ τους,
Χωρὶς νὰ τὰς παρενοχλῶ.

Ἀπὸ λουλούδια διαλεχτά,
Ἄνθη γλυκά καὶ μυρωμένα,
Πέρνει ἀνθόσκονη καθένα
Καὶ στὸ κυψέλι του πετᾷ.

Ἔτσι χρωστεῖ κάθε παιδί
Φιλόπονο σὰν τὸ μελίτσια
Νοῦ καὶ καρδιά νὰ πλουτίσῃ
Μὲ τῶν γραμμῶν τὴν σπουδῇ.

Γ. Μ. ΒΙΖΥΗΝΟΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Τοτός περιπατεῖ μὲ τὴν μάμην του εἰς τὴν ἐσοχὴν.
— Γιαγιά, ἂν ἔλθῃ τώρα κανένας λύκος;
— ὦ! μὴ φοβῆσαι, παιδί μου, δὲν ὑπάρχουν ἐδῶ λύκοι,
ἀλλὰ καὶ ἂν παρουσιασθῇ κανένας δὲν θὰ σὲ πειράξῃ, θὰ
σταθῶ ἐγὼ ἐμπρὸς σου.
Καὶ ὁ Τοτός:
— Καλὰ λές, ὡς πού νὰ φάγῃ ἐμένα ἐγὼ τὸ κόθω λάσπη.

Ἐστῆλ ὑπὸ τῆς Πιπίγκας.

Σημεῖωσις τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ. Καθόλου νὰ μὴ τὸν ἀ-
γαπᾷτε αὐτὸν τὸν κύριον Τοτόν, εἶνε κακὸ παιδί ἀφοῦ δὲν
ἀγαπᾷ τὴν μάμην του.

Ὁ δεκαετής Φωκίων ἐρωτᾷ τὸν πατέρα του:
— Ἀπὸ τί εἶνε καμωμένα τὰ μάτια μας πατέρα;
— Τόσο δὲν πρᾶγμα δὲν ἐξυρεῖς; ἀπαντᾷ ἡ μικρούλα ἀδελ-
φὴ του Ἄννα· ἐγὼ προχθές, πού ἔσπασε ἡ κούκλα μου, εἶδα
ὅτι τὰ μάτια τῆς ἦσαν ἀπὸ γυαλί, λοιπὸν καὶ τὰ ὀφθαλμοὺς
ἀπὸ γυαλί εἶνε.

Ἐστῆλ ὑπὸ τοῦ Ποσειδῶνος.

ΤΑΜΕΙΟΝ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΑΠΟΡΩΝ ΕΠΙΜΕΛΩΝ ΜΑΘΗΤΩΝ ΚΑΙ ΜΑΘΗΤΡΙΩΝ

ΕΤΟΣ Β'.—ΤΡΙΤΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΣΥΝΕΙΣΦΟΡΩΝ

κατατεθεισῶν ἐν τῷ Γραφείῳ τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ μέχρι τῆς 26 Ἀπριλίου 1884.

Φρ. Ἐκ.	Φρ. Ἐκ.	Φρ. Ἐκ.	Φρ. Ἐκ.
Ἀθροισμα τῶν μέχρι τῆς 26 παρελθόντος Μαρτίου κα- τατεθεισῶν συνεισφορῶν φρ. 40,75	Δεωνίδας Γεωργιάδης, Ἀθηνῶν — 50	Παναγ. Κακλαμάνος, Σπάρτης — 20	
Ι. Ν. Φαμπιάτος, Κωνσταντῆς 2,25	Ἀλέξ. Μαυρουδίνης, Ἰωαννίνων — 50	Ἀγγελικὴ Σαμουήλ, Κερκύρας — 50	
	Λουκάς Σ. Θεοχάρης, Πατρῶν 5	Ἰωάννα Σπυρ. Κοντομιχάλου, — 20	
	Σμαρ. Κακλαμάνου, Σπάρτης — 20	Ἀργυστολίου — 2,50	
		Ἐν ὅλῳ μέχρι τῆς 26 Ἀπριλίου ... φρ. 52,40	

Τὴν βρέχει, ὅπως εἰμπορεῖ,
Μὲ τὸ λεπτό του τὸ μυτάκι
Καὶ κτίζει ἕνα κυτταράκι
Καὶ κάμνει μέλι καὶ κερί.

Κι' ὅταν τὸ κύτταρο ἰδῇ
ἴσιο καὶ ὅμοιο μὲ τ' ἄλλα,
Δὲν παίζει δὲν ἀργεῖ μιὰ στάλα,
Μόν' τρέχει στ' ἄνθη μὲ σπουδῇ.

Καὶ ἔτσι ὅλο τὸν καιρὸ
Καθένα ἔπαγει καὶ γυρίζει
Καὶ τὸ κυψέλι του γεμίζει,
Φρόνιμο καὶ καματερό.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ»

Ὅσα μοῦ γράφεις διὰ τὴν μύτην σου, ἀγαπητὲ Χρυ-
σοστόφανε Ἀπολλόν, τὰ ἐδίδαξας καὶ εἰς τὸν ἀδελφόν
σου, ὁ ὁποῖός μοῦ εἶπε νὰ σοῦ γράψω ὅτι αἱ εὐφυΐαι δὲν πρέπει
νὰ μακραίνωνται ἐπὶ πολὺ, διότι χάνουν τὴν νοστιμάδα των,
καθὼς τὸ τσάι ὅταν κρυώσῃ καὶ δι' αὐτὸ δὲν σοῦ στέλλω.
Φίλησέ μου τὴν Φλογεράν Ἀκτίνα.

Ἡ Μεγάλη Βρετανία θὰ μάθῃ ὅτι ἐρωτᾷς τί γίνεται,
ἀγαπητὴ μου Πορτὰ Ἀλεποῦ. Προσεχῶς θὰ προτείνω
κανένα διαγωνισμόν νὰ εἰσαι ἐτοιμῇ. Ἡ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ κατὰ
παράκλησιν πολλῶν συνδρομητῶν ἀπεφασίσθη νὰ διανεμηθῇ
εἰς τόμον· ἥδη ἐτοιμάζεται ὁ τόμος τῆς τρεχούσης ἐξαμηνίας
ὁ ὁποῖός θὰ ἀποτελεσθῇ ἀπὸ τὸ ὥραϊον διήγημα Οἱ ΜΑ-
ΘΗΤΑΙ ΤΟΥ ΕΥΣΕΒΙΟΥ, καὶ θὰ ἐκδοθῇ τὸν προσεχῇ
Ἰούνιον. Διὰ τὴν λυσις πολλὰς πνευματικὰς ἀσκήσεις;
τόσον ὀλίγον μὲ ἀγαπᾷς;

Ὅχι, ἀγάπη μου Λίνδα, δὲν ἔχομεν Πρωτὴν Ἀδραν,
θέλεις νὰ βαπτίσῃς καμμίαν φίλην σου μὲ αὐτὸ τὸ ψευδῶ-
νυμον; Εἶνε πολὺ εὐμορφον. Ἡ Πηδοκτούλα καὶ ἡ Μι-
κρούλα Τραλαῦ θὰ μάθουν σήμερον ὅτι ἐπιθυμεῖς νὰ
μάθῃς τὸ ὄνομά των, ἡ δὲ Ποιμενικὴ Φλογερά, τῆς ὁποί-
ας γνωρίζεις τὸ ὄνομα, ὅτι τὴν ἀσπάζεσαι.

Ἡ Ἀθηνᾶ Κ. θέλει νὰ μοῦ γράφῃ καὶ αὐτὴ, ἀλλὰ
δύο πράγματα τὴν ἐμποδίζουν ἕως τώρα: Πρῶτον
δὲν εἰδεύει ἂν κάθε συνδρομητὴς ἔχει τὸ δικαίω-
μα νὰ μοῦ γράφῃ, καὶ δεύτερον δὲν εἰδεύει εἰ νὰ
μοῦ γράφῃ. Ἀκουσε λοιπὸν, μικρούλα μου, νὰ σοῦ λύσω
ἐγὼ καὶ τὰς δύο ἀπορίας σου: Πρῶτον ὅλοι οἱ συνδρομη-
ταὶ ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ μοῦ γράφουν ὅποτε θέλουν·
δεύτερον ὅταν δὲν ἔχῃς ἄλλο τι νὰ μοῦ γράφῃς, γράφε μου
διὰ τὰ παιγνίδιά σου, διὰ τὰ ἄνθη τοῦ κήπου σου, διὰ τοὺς
περιπάτους σου, διὰ τὰς κούκλας σου ἂν κάνουν φρόνιμα,
ἂν μαθαίνουν γραμμάτια, ἂν βλέπουν ὄνειρα, ἂν λυπῶνται
ὅταν κάμνῃς ἀτακτα καὶ σὲ τιμωρεῖ ἡ μαμά σου, ἂν χαί-
ρωνται ὅταν κάμνῃς φρόνιμα καὶ σὲ ἀγαποῦν ὅλοι· αὐτὰ
καὶ τόσα ἄλλα εἰμπορεῖς νὰ μοῦ γράφῃς καὶ ἐγὼ θὰ εὐχα-
ριστοῦμαι νὰ τὰ διαβάξω, καὶ ὅσο εὐμορφότερα θὰ τὰ γρά-
φῃς τόσο περισσότερον θὰ σὲ ἀγαπῶ καὶ θὰ σοῦ ἀπαντῶ
ἐδῶ εἰς τὴν ἀλληλογραφίαν μου. Ἄν πάρῃς καὶ ψευδώνυμον
θὰ σοῦ ἀπαντῶ μὲ περισσότεραν ἐλευθερίαν.

Καλὴ ἀρχή, Σκαλίς, καλὴ ἀρχή! Νὰ ἴδωμε ἂν θὰ
μοῦ γράφῃς συχνά. Τί γίνεται ἡ Μικρὰ Νηρηὶς ἡ ὁ Μι-
κρὸς Δημητράκης καθὼς θὰ τὴν ἔλεγε ὁ φίλος μου Ἀρι-
στείδης, ἂν ἦτο ἐδῶ; Σφίξέ τῆς τὸ χερί ἐκ μέρους μου.

Ἡ Καλλιόπη Ζ. εἰμπορεῖ νὰ κρατήσῃ τὸ ψευδώνυμον
Ἀριάδνη τῆς Κρήτης, διότι δὲν τὸ ἔχει πάρει ἄλλη.

Καλὲ διὰ τὴν μοῦ ἔγραψες τόσον καιρὸν, χαριστάτη
μου Ποικιλανθίς: Ἀλλεπάλληλοι κακοδιαθεσίαι, λέγεις,
σὲ ἐμπόδισαν; Αὐτὰ εἶνε προφάσεις· εἰπέ ὅτι ἐβαρύνεσο!
Ἡ Σάλπιγξ τῆς Βραΐλας, ὁ Φαλακροκόραξ ὁ Ἀ-
λιεύς, ἡ Μελίσσα τῆς Ἰθάκης, ἡ Εὐφροσύνη Χία καὶ
μερικοὶ ἄλλοι ἀκόμη διὰ τὴν γράφουν καὶ τὸ ἀληθὲς ὄνο-
μά των μαζὶ μὲ τὸ ψευδώνυμον; Αὐτὸ εἶνε ὅρος ἀπαραίτη-
τος, φίλοι μου, ἂν θέλετε νὰ σᾶς ἀπαντῶ καὶ νὰ δημοσιεύω
τὰς λύσεις σας. Τὸ εἶπα καὶ ἄλλοτε.

Ἐκλεξον ἄλλο ψευδώνυμον, φιλάτη Ἐρατὼ Π. διότι
ἔχομεν ἤδη μιαν Ἀθηναίαν Παρθένον ἡ ὁποία μάλι-
στα εἶνε πολὺ ἀξιαγάπητος, ἂν καὶ πρὸ τόσο καιροῦ δὲν
μοῦ ἔχει γράψῃ, ἀλλ' ἴσως θελήσῃ νὰ μοῦ γράψῃ πάλιν.

Καμμία ἀπὸ τὰς πνευματικὰς ἀσκήσεις σου δὲν εἶνε καλὴ,
φίλε Γαζή. Τὴν Πρωτομαγιά σου τὴν ἐδίδαξας.
Ἄν δὲν ἐδημοσίευσας τὸ ὄνομά σου εἰς τὸ προηγούμενον
φύλλον μεταξὺ τῶν λυτῶν, φίλη Λευκὴ Περιστέρα, θὰ εἶπῃ
ὅτι ἔφθασαν ἄργά αἱ λύσεις σου· δὲν ἔπρεπε νὰ λυπηθῇς.

Οὔτε Ρέα Σιλβία ἔχομεν, Μαραθῶνιε Ταῦρε, ἀλλ'
οὔτε Ναπολέοντα Βονοπάρτην πλέον.

Ὁ Ἀριστοτέλης Π. Γ. ἔκλεξε ἄλλο ψευδώνυμον, διότι
Ὀρφέα ἔχομεν.

Τὰ συλλυπητήριά μου διὰ τὸν θάνατον τῆς μικρᾶς ἀδελ-
φῆς σου, προσφιλεστάτη μου Μικρὰ Δούκισσα. Συγκι-
νοῦμαι πολὺ ὅταν μανθάνω νὰ συμβαίνουν δυστυχήματα
εἰς τοὺς φίλους μου. Ὁ μόνος τρόπος τώρα, διὰ νὰ αἰσθά-
νωνται ὀλιγώτερον τὴν λύπην οἱ γονεῖς σου, εἶνε νὰ γείνης
σύ πολὺ καλλιτέρα καὶ πολὺ περισσότερον ἀξιαγάπητος
παρ' ὅσον ἦσο πρότερον· καὶ ὅσο περισσότερον τοὺς ἀγα-
πᾷς τόσο περισσότερον θὰ προσπαθῇς νὰ κατορθώσῃς τοῦτο.

Καλὲ τί φαγᾶς εἶνε αὐτὸς ὁ Μέλας Ἀετός! Κάθε
φορὰ πού φανερώνεται κανένα πουλὶ εἰς τὴν ἀλληλογραφίαν
μου φοβερίζῃ ὅτι θὰ τὸ φάγῃ· τώρα τὰβαλε μὲ τὸ Κοτόπουλο
καὶ ζητεῖ καλὰ καὶ σώνει νὰ τὸ χάψῃ, ἂν δὲν τοῦ εἴπῃ τὸ
ὄνομά του. Τὴν ἴδια φοβέρα ἐστομίζει καὶ ἡ Φιλέρημος
Τρυγὰν πρὸς τὴν Μικρὰν Πεταλούδαν καὶ τὴν Πρω-
τόπειρον Μελίσσαν. Ἐγὼ, δὲν μοῦ μένει ἄλλο, παρὰ νὰ
σᾶς εὐχηθῶ καλὴν χώνευσιν, μικροὶ μου φίλοι.

Βέβαια, Ἡρώς τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαραστάσεως,
ἐξακολουθεῖ ἡ Ἀπτερος Νίκη νὰ εἶνε φίλη μου, καὶ θὰ ἴδῃ
ὅτι ἐρωτᾷς δι' αὐτήν.

Τώρα πού ἤρχισες λοιπὸν νὰ μοῦ γράφῃς, ἀγαπητὴ μου
Γερναῖα Σουλιάτισσα, γράφε μου συχνά. Naί;

Ἄλλην μίαν φορὰν ἄμα μοῦ γράφῃς ἀκόμη δὲν θὰ κά-
μνῃς πλέον καμμίαν ἀνορθογραφίαν, Βατοχελαδοῦσα
Περιστέρα. Τί γρήγορα πού προοδεύεις! Εὐγε! πουλὶ
μου! εὐγε!

Πολλοὶ ἀπὸ ὅσους μοῦ ἔστειλαν Πνευματικὰς ἀσκήσεις
πρὸς δημοσίευσιν δὲν θὰ τὰς ἴδωσι δημοσιευμένας· τὸν λό-
γον τὸν εἶπα καὶ ἄλλοτε καὶ τὸν ἐξυρετε ὅλοι. Στείλατέ μου
λοιπὸν ἄλλας· ὅχι ὅμως ὅλο Συλλαβογράφους! κάμετε καὶ
Δεξιγράφους, καὶ Παίγνια, καὶ Ἀπροσδόκητα, καὶ Κυθό-
λεξα, καὶ Μεταγραμματισμοὺς καὶ Λογοπαίγνια. Ἀφοῦ δη-
μοσιεύω τόσα ἄλλα εἶδη πνευματικῶν ἀσκήσεων, διὰ τί οἱ
περισσότεροι μοῦ στέλλετε μόνον Συλλαβογράφους; Στέλ-
λετέ μου ἀπ' ὅλα διὰ νὰ ἐκλέγω τὰ καλλίτερα.

Ἐρωτήσεις, πληροφορίαι, ἀπανταί, προσρή-
σεις: Ὁ Ἀραβικὸς Ἴππος ἐρωτᾷ τί γίνεται ἡ μικρὰ
Σεισορρήθρα καὶ ζητεῖ νὰ μάθῃ τὸν Ζωηρόν Ἴππεα. Ἡ
Σαφὴ ἀσπάζεται τὴν Ἡρώδα τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπα-
ραστάσεως. Ἡ Πληρωμένη Τρυγὰν ἀσπάζεται τὴν
Ποιμενικὴν Φλογεράν καὶ τὴν Ἐλαφρὰν Ἀκατον,
λέγει δὲ πρὸς αὐτὰς καὶ πρὸς τὸν Μέλαρα Ἀετὸν ὅτι ὀνο-
μάζεται Μαρία Φιλίππιδου καὶ ἐπιθυμεῖ νὰ μάθῃ καὶ τὸ
ἴδιον τὸν ὄνομα. Ὁ Τσίρος τοῦ Πελάγους χαιρετᾷ τὸ
Τσιράκι. Ἡ Ποικιλανθὶς ἀσπάζεται τὴν Ἀασπον καὶ
ἐλυπηθῇ, λέγει, πολὺ δι' αὐτὸ πού ἐνόμισε, ὅτι δηλαδὴ τὴν
ἐλυσμένην· ἐπίσης ἀσπάζεται καὶ τὴν Ἀηδόνα τοῦ
Δάσους τὴν ὅποιαν ἔχει καιρὸν νὰ ἴδῃ εἰς τὴν «Διάπλα-
σιν» καὶ φοβεῖται μήπως τὴν κατεβρόχθισε κανεὶς ἀδιά-
κριτος ἱερεῖς. Ἡ Ροδοχρῶς Μηλέα ἀσπάζεται τὴν
Ποικιλανθίδα καὶ ζητεῖ τὸ ὄνομά της. Ἐπίσης ἡ Γερ-
ναῖα Σουλιάτισσα ἀσπάζεται τὴν Ποικιλανθίδα, τὴν
Κυανὴν Χρυσάλλιδα καὶ τὴν Ἀηδόνα τοῦ Δάσους.

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς Ἀλφρέδον
τὸν Μέγαν, Ἡρώκον Μεσοδόγγιον, Μικρὸν Κυνη-
γόν, Πιπίγκαν, Μικρὸν Γουήλ, Παναγὴν Ἀρακό-
πουλον, Πρωτόπειρον Μελίσσαν, Ἐλαφρὰν Ἀκα-
τον, Τσίρον τοῦ Πελάγους, Αἰακόν, Ροδοχρῶν Μη-
λέαν, Ἀργάμπελιν, Δημητράν Παρασκευᾶ, Ἀρα-
πάκον, κλπ. κλπ. κλπ.

ΕΝΩ ΕΧΕΙ ΒΗΧΑ Ο ΕΞΑΔΕΛΦΟΣ

Ἡ Εὐρυδίκη πρὸς τὸν Μενέλαον

Ἀγαπητέ μου Μενέλαε,
Πόσον λυπημένη εἶμαι πού ἔχεις τόσο δυνατόν
βήχα, κοκκίτην ὅπως μοῦ τὸν εἶπαν.

Ἦθελα νὰ ἔλθω νὰ σὲ ἰδῶ, ἀλλὰ δὲν μὲ ἀφίνουν.

Ἡρώτησα τὸν ἱατρόν μας, ἂν κάμνη νὰ σοῦ γράψω.

Ἡ μητέρα μου εἶπεν ὅχι, ὁ ἱατρός εἶπε ναί. Τότε ἡ
μητέρα μου ἔδωκε τὴν ἀδειαν νὰ σοῦ γράψω. Ὡς
σὲ διασκεδάσῃ κάπως τὸ γράμμα μου.

Δὲν εἰδεύρεις πόσον θὰ χαρῶ ὅταν θὰ ἦσαι εἰς
κατάστασιν νὰ μοῦ γράψῃς. Ἀλλὰ ὅταν σὲ πιάνῃ ὁ
βήχας σου, μὴ μοῦ γράψῃς. Ἐγὼ καὶ χωρὶς νὰ λάβω
ἀπάντησίν σου θὰ σοῦ γράψω αὐρίον. — Ὡς σοῦ κρα-
τήσω τὰ μισὰ ζαχαρωτὰ ἀπὸ ὅσα θὰ μοῦ δώσουν,
σοῦ τὸ ὑπόσχομαι.

Φαντάσου, τὰ γενέθλιά μας ἔπесαν τὰς ἡμέρας
πού ἔχεις βήχα.

Τὰ ἱδικά σου εἰς τὰς 5 Μαΐου καὶ τὰ ἱδικά μου
εἰς τὰς 12. Καὶ μένε Μενέλαε, τί χαρὰ πού θὰ
κάνωμε τὴν πρώτην ἡμέραν πού θὰ ἔλθῃς σπῖτι μας
νὰ φάμε!

Ἡ ἀγαπητή σου ἐξαδέλφη

ΕΥΡΥΔΙΚΗ

Ὁ Μενέλαος πρὸς τὴν Εὐρυδίκην

Ἀγαπητή μου Εὐρυδίκη,

Σοῦ ἔστειλαν ζαχαρόπηκτα κάστνα; Αὐτὰ μ' ἀρέ-
σουν. Διὰ τ' ἄλλα ζαχαρωτὰ δὲν μὲ μέλει. — Δὲν
μπορῶ νὰ σοῦ γράψω περισσότερον, γιατί μὲ πονεῖ
ἡ ράχη μου. — Ἀπάντησέ μου διὰ τὰ κάστνα.

Προθυμότατος ἐξαδελφος

ΜΕΝΕΛΑΟΣ

Ἡ Εὐρυδίκη πρὸς τὸν Μενέλαον

Ἀγαπητέ μου Μενέλαε,

Ἐνα μεγάλο κουτί! Γεμάτο! Ἐχει τριάντα μέσα,
τὰ ἐμέτρησα. — Μεγάλα-μεγάλα. Τὰ ἐχώρησα εἰς
δύο· ἀπὸ δεκαπέντε· ἐγὼ ἔφαγα τὰ δεκαπέντε, καὶ
σοῦ ἀφῆκα τ' ἄλλα δεκαπέντε μέσα εἰς τὸ κουτί.
Ἀλλ' ἕνα ἀπὸ τὰ ἱδικά σου εἶχε σπάσει. Φοβήθηκα
μήπως δὲν διατηρηθῇ καὶ τὸ ἔφαγα. Λοιπὸν ἔχεις
δεκατέσσαρα. Πιστεύω πὼς δὲν θὰ μοῦ κακιώσῃς.

ΕΥΡΥΔΙΚΗ

Ὁ Μενέλαος πρὸς τὴν Εὐρυδίκην

Εἶσαι λαίμαργη, ἐξαδελφοῦλα μου! Καὶ τί μὲ
πειράζει ἂν εἶνε ὀλίγον σπασμένα; Φύλαξέ τα δ,τι
καὶ ἂν εἶνε.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ

Ἡ Εὐρυδίκη πρὸς τὸν Μενέλαον

Ἀγαπητέ μου Μενέλαε,
Φοβοῦμαι μήπως δυσχεστεθῇς ἀπ' αὐτὸ πού θὰ
σοῦ εἰπῶ· εἰπέ μου πὼς δὲν θὰ δυσχεστεθῇς!

Χθὲς παρετήρησα ὅτι τὰ κάστνα ἤρχισαν νὰ
σκληρύνουν. Ἐφαγα διὰ νὰ δοκιμάσω. Ἦτο καλὸν
ἀλλὰ σκληρὸν-σκληρὸν. Τότε τ' ἀποτελείωσα μὲ
τὴν Μαρίαν· ἀλλὰ μὴ θυμώσῃς, σὲ παρακαλῶ, Με-
νέλαε, γιατί ὁ θυμὸς φέρει βήχα.

ΕΥΡΥΔΙΚΗ

Καὶ πάλιν ἡ Εὐρυδίκη πρὸς τὸν Μενέλαον

Τρεῖς ἡμέρας τώρα δὲν μοῦ γράφεις· εἶσαι
πολὺ δυσχεστετημένος αἶ· — Καὶ ὅμως σὲ βεβαίως πὼς
δὲν βαστοῦν αὐτὰ τὰ πράγματα· ἀκούσε' ἡ θὲς μοῦ
ἔδωκε ἕνα δόντι, καὶ ἐπειδὴ δὲν ἐφώναζα, ὁ πα-
τέρας μου ἔδωκε δύο δρυχμάς. Μ' αὐτὰς λοιπὸν ὅλ-
σον ἀγοράσω τῆς ὥρας κάστνα διὰ τὴν ἡμέραν ὅπου
θὰ ἔλθῃς. Συγχώρησέ με, Μενέλαε, γράψε μου αὐ-
ρίον τὸ πρῶν.

ΕΥΡΥΔΙΚΗ

Ὁ Μενέλαος πρὸς τὴν Εὐρυδίκην

Ναί, εἶχα δυσχεστετηθῇ, ἀλλ' ἀφοῦ θ' ἀγοράσῃς
ἄλλα κάστνα — ὅμοια μ' ἐκεῖνα — σὲ συγχωρῶ.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ

Ἡ Εὐρυδίκη πρὸς τὸν Μενέλαον

Ἀχ! νάξευρες τί φόβο ἐπήραμεν χθὲς βράδυ!
ἐλησμονήσα νὰ σοῦ εἰπῶ ὅτι ἔχομε πάρει μίαν δουλί-
τσα διὰ νὰ βοηθῇ εἰς τὸ μαγειρεῖον. Χθὲς ἐνῶ ἤμε-
θα εἰς τὴν αἴθουσα μᾶς ἐπρόφθασε τὸ σκοτάδι. —
Παρασκευοῦλα, φέρε τὴν λάμπα! φωνάζει ἡ μητέρα.

Ἐπειτα ἀπ' ὀλίγο ἀκούομεν κατὶ τρομακτικῆς
κραυγᾶς, καὶ ἕνα μέγαλον θόρυβον εἰς τὸ μαγειρεῖον.
Ἡ μητέρα τρέχει ἔξω. Ἀλίγο ἔλειψε νὰ τὴν ρίψῃ
κάτω ἡ Παρασκευοῦλα ἐνῶ ἤρχετο μὲ ὀρμήν· εἶχαν
πιᾶσει φωτιά τὰ ρούχῃ της. Ἡ μητέρα τὰ σκεπάζει
μὲ ἕνα τάπητα καὶ κατορθώνει καὶ σῶνει τὴν φωτιά·
ὁ πατέρας τρέχει εἰς τὸ μαγειρεῖον· εἶχαν φέρε ἕνα
τενεκε πετρέλαιον εἰς τὸ μαγειρεῖον. Ἡ μαγειρίτσα
δὲν ἦτο ἐκεῖ, καὶ ἡ Παρασκευοῦλα ἐπῆρε τὸν τενεκε
διὰ νὰ γεμίσῃ τὴν λάμπα. Διὰ νὰ ἰδῇ καλὰ ἐπλη-
σίασε ἕνα φῶς καὶ τὸ πετρέλαιον ἤναψε διὰ μιάς.
Θὰ ἐχύνετο καὶ θὰ ἐσκορπίζετο εἰς τὸ μαγειρεῖον,
ἂν δὲν ἐπρόφθασε ὁ πατέρας νὰ τὸ σηκώσῃ καίοντα
τὰ χέρια του. Ἄν δὲν ἔδειχνε ὁ πατέρας τέτοιαν
γενναϊότητα, ὁ Θεὸς ξεύρει τί θὰ ἐγίνετο ὅλοι μας!

Εὐτυχῶς εἰς τὸ μαγειρεῖον δὲν εὕρισκοντα πολὺτι-
μα πράγματα καὶ ἡ φωτιά δὲν ἐδῆλκεν ἀπὸ ἐκεῖ μέσα.

Ἀλλὰ ἡ δυστυχισμένη ἡ Παρασκευοῦλα εἶνε εἰς
κακὴν κατάστασιν καὶ ὁ πατέρας ὑποφέρει πολὺ ἀπὸ
τὸ κάψιμο τῶν χειρῶν του. Ἀχ! τί φωναὶς ἔχω
ἐγώ! Εἶσαι εὐτυχισμένος σὺ πού ἔχεις βήχα. —
Ἦταν Κυριακή. Θὰ ἦσο εἰς τὸ σπῖτι μας καὶ θὰ
ἐτρόμαξες καὶ σὺ.

ΕΥΡΥΔΙΚΗ

Ὁ Μενέλαος πρὸς τὴν Εὐρυδίκην

Καθόλου, δεσποινίς, δὲν θὰ ἐφοδούμην, ἀλλὰ θὰ
ἐσοθούσα τὸν θεῖόν μου νὰ χύσῃ νερὸ ἐπάνω εἰς τὴν
κακίαν καὶ δὲν θὰ ἐφώναζα ὅπως σὺ. Εἶνε κουταμάρα
νὰ ἐφώναζῃ κανεὶς. Δὲν ὠφελεῖ τίποτε, καὶ κάμνεις καὶ
τοὺς ἄλλους νὰ τὴν χάνουν.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ

Ἡ Εὐρυδίκη πρὸς τὸν Μενέλαον

Ἐπρεπε νὰ δυσχεστεθῶ διὰ τὸν τρόπον μὲ τὸν
ποῖόν μοῦ γράφεις, ἀλλὰ σὲ συγχωρῶ. Ἐχεις κοκ-
κίτη καὶ δι' αὐτὸ ἔγεινες τόσο μωρομύρης! . . .
Γέλος πάντων ὁ καθεὶς ἔχει τὰ σφάλματά του.

ΕΥΡΥΔΙΚΗ

Ὁ Μενέλαος πρὸς τὴν Εὐρυδίκην

Ἀγαπητή μου ἐξαδέλφη,
Τώρα βήχω πολὺ ὀλιγώτερον. Πίνω ἕνα σιρόπι
ἐξέστατον. Φαίνεται ὅτι ὅσα καλὸν εἶνε διὰ τὸν βήχα
ἐξέστατον εἶνε εἰς τὴν γεῦσιν. Ὁ ἱατρός μοῦ εἶπε
ὅτι θὰ 'βγῶ ἀπὸ τὸ σπῖτι μετ' ὀλίγας ἡμέρας. Ἡ
μητέρα λέγει πὼς ἡ μητέρα σου φοβεῖται φοικτὰ
τὸν κοκκίτη καὶ ὅτι ἂν μὲ ἰδῇ θὰ περάσῃ ἀπὸ τὸ
ἄλλο μέρος τοῦ πεζοδρομίου. Αἶ! κ' ἐγὼ δὲν θὰ
ἔλθω νὰ σὰς εὕρω. Καὶ θὰ σὰς χαιρετήσω ξηρὰ ξηρὰ
χωρὶς νὰ 'δγάλῶ τὸ καπέλο μου.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ

Ἡ Εὐρυδίκη πρὸς τὸν Μενέλαον

Δὲν εἶνε διόλου ἀστεῖον αὐτό. Καμμιά φορὰ γίνε-
ται κακός. Ἐγὼ θὰ λυπηθῶ πολὺ ἂν μᾶς φερθῇς
ἔτσι, καὶ ἔχω καλλίτερα νὰ μὴ σὲ ἀπαντήσωμεν.

ΕΥΡΥΔΙΚΗ

Ὁ Μενέλαος πρὸς τὴν Εὐρυδίκην

Ὄψ, τί ζέστη! — ὅλο χασμουροῦμαι — Ἐχω
μὴ πληξί! Τί εὐτυχισμένη εἶσαι σὺ πού δὲν εἶσαι
πληγμένη μέσα 'ς τὸ σπῖτι σας!

ΜΕΝΕΛΑΟΣ

Ἡ Εὐρυδίκη πρὸς τὸν Μενέλαον

Ἀχ! νὰ εἴξευρες, καὶ μένε Μενέλαε. Ἀλίγο ἀκόμη
καὶ δὲν θὰ εἶχες ἐξαδέλφην. Καὶ ἴσα ἴσα ἔχεις μίαν
ἀδελφήν, ἐνῶ ἐγὼ ἔχω τέσσαρας ἐξαδέλφους.

Χθὲς λοιπὸν εἰς τὰς 12 τὸ βράδυ, ἐπενοῦσαμεν
ὑπὸ τὴν ὁδὸν Ἐρμού μὲ τὴν μητέρα. Εὐρεῖς τί

ἀμάξια εἶνε τέτοια ὥρα. Ἡ μητέρα μ' ἐκρατοῦσεν ἀπὸ
τὸ χέρι, ἀλλὰ ὅχι πολὺ δυνατὰ, διότι μὴ σιγῇ
προτῆτερα τῆς εἶχα εἰπεῖ: Μητέρα μὴ μὲ σφίγγῃς
τόσο πολὺ. Ἐξαφνα βλέπω νὰ ἔρχεται τρέχοντας ἕνα
μεγάλο μαῦρο ἄλογο.

Μ' ἐπίασε ὁ φόβος· ἐτρόβηξα τὸ χέρι μου ἀπὸ τὸ
χέρι τῆς μητέρας καὶ ἔτρεξα σὰν τρελλὴ κοντὰ 'ς
ἕνα ἀμάξι πού ἤρχετο. Ὁ ἀμαξίας φωνάζει καὶ μὲ
ὕβριζε· τότε τὰ χάνω ὅλως διόλου. Τρέχω, ἐμπερ-
δεύομαι εἰς τὸ πόδι τοῦ ἀλόγου καὶ ξαπλώνομαι χάμω.

Ἐνα πρᾶγμα θυμοῦμαι μονάχα, πὼς εἶδα ἕνα
κλητῆρα, πού ἔτρεχε ἀπ' ἐδῶ κ' ἀπ' ἐκεῖ, καὶ ἐφώ-
ναζε τ' ἀμάξια πού ἤρχοντο ἀπὸ πίσω:

— Σταθῆτε! σταθῆτε: κάποιον 'πάτησαν.

Ἄν δὲν μ' ἔδλεπε αὐτός, ἦρουν χαμένη. Ἦρχισε
νὰ σουρουπώνῃ. Κανείς δὲν θὰ μ' ἔδλεπε ξαπλω-
μένην χάμω καὶ ὅλα τ' ἀμάξια θὰ ἐπενοῦσαν ἀπὸ
πάνω μου.

Ἐως τώρα δὲν τοὺς ἐχώνευα τοὺς κλητῆρας, διότι
μίαν φορὰν εἶδα ἕνα νὰ τραβᾷ τὸ αὐτὸ ἐνὸς μικροῦ
παιδιοῦ. Ἡ ἀλήθεια εἶνε πὼς τὸ μικρὸ αὐτὸ εἶχε
κλέψῃ πορτοκάλια ἀπὸ ἕνα μανάβην. Μὰ τώρα τοὺς
ἀγαπῶ πολὺ. Ἐρώτησα τὴν μητέρα, ἂν ταιριάξῃ νὰ
κάμω εἰς αὐτὸν τὸν κύριον ἕνα ζευγάρι παντώφλιας.

Αφοῦ μ' ἐσήκωσαν ἀπὸ χάμω, μ' ἔφεραν εἰς τὸ
σπῖτι, καὶ ὅταν ἦλθα εἰς τὸν ἑαυτόν μου εἶδα ὅτι ἤμην
εἰς τὸ δωμάτιόν μου, εἰς τὸ κρεβάτι μου καὶ ὁ πα-
τέρας, ἡ μητέρα, ἡ οἰκογένειά μας καὶ ὁ ἱατρός ἦσαν
τριγύρω. Μοῦ ἐπενοῦσε πολὺ πολὺ τὸ ἀριστερόν μου
πόδι καὶ ἦτο φασκιωμένον σὰν κόβλα. Μὰ τώρα
μοῦ πονεῖ ὀλιγώτερον.

Τώρα αὐτὸ θὰ μοῦ γείνη μάθημα. Εἰς τὸ ἐξῆς
δὲν θὰ παρκαποῦμαι πὼς ἡ μητέρα μοῦ σφίγγει τὸ
χέρι μου, ὅταν περνοῦμε ἀπὸ δρόμους γεμάτους ἀμά-
ξια.

Πὼς τὰ σιχαίνονται τὰ μαῦρα ἄλογα! Μήπως εἶνε
μαῦρο καὶ τὸ ἱδικόν σου, — τὸ ψεύτικο;

ΕΥΡΥΔΙΚΗ

Ὁ Μενέλαος πρὸς τὴν Εὐρυδίκην

Ὅχι! — Εἶνε στακτὴ. Ἄν ἐγὼ ἤμην ἐκεῖ, θὰ
ἐκρεμώμουν εἰς τὸν λαίμεν τοῦ ἀλόγου καὶ δὲν θὰ
τάφηνά νὰ σὲ πατήσῃ. — Μὰ ἐπὶ τέλους ὅλα αὐτὰ ἦ-
τον νὰ γείνουν τώρα πού ἔχω κοκκίτη!

ΜΕΝΕΛΑΟΣ

Ἡ Εὐρυδίκη πρὸς τὸν Μενέλαον

Ἀγαπητέ μου Μενέλαε,
Αὐτὸ πού μοῦ λὲς εἶνε καλόν, ἀλλὰ εἶνε κάπως ἀνό-
ητον, διότι τὸ μαῦρον ἄλογον θέ σ' ἐτίναζε δέκα μέ-
τρα μακριά. Αὐτὸ τὸ ἐδιθάσας εἰς τὸ κοκκινόν
ἐκεῖνο βιβλίον, ὅτι ἕνας δυνατὸς ἄνθρωπος ἐσταμά-
τησε ἕνα ἄλογο πού εἶχεν ἀγριεύσει.

Ἄδιάφορον ὄμως, ἐγὼ σ' εὐχαριστῶ, διὰ τὴν καλὴν διάθεσιν ποὺ ἔχεις δι' ἐμέ.

ΕΥΡΥΔΙΚΗ

Καὶ πάλιν ἡ Εὐρυδίκη πρὸς τὸν Μενέλαον

Πάλιν δὲν μοῦ ἔγραψες. — Μήπως γιατί σου εἶπα: πῶς εἶνε κάπως ἀνόητον;

ΕΥΡΥΔΙΚΗ

Ὁ Μενέλαος πρὸς τὴν Εὐρυδίκην

Ὅχι· δὲν μὲ μέλει δι' αὐτό· ἀλλὰ ἔχω ἀνάγκην

(Κατὰ τὸ γαλλικόν)

ΤΟ ΛΑΓΟΥΔΑΚΙ

Μετρίως

Μουσική ΑΛ. ΚΑΤΑΚΟΥΖΗΝΟΥ

Λαγουδάκι σοβαρά
Καμκρόνει τὰ φτερά
Τοῦ πουλιοῦ ποὺ στὸ κλαδί,
Καθισμένο κελαδεῖ:
« Ἄσπρο λαγουδάκι,
Ἄσπρο λαγουδάκι! »

Νά, 'ς αὐτὴ τὴν ξεχασιά
Μαύρου σκύλου γαυγισιά!
Ὅλα γνεύουν τὰ κλαδιὰ
Μὲ περίτρομη καρδιά:
« Φεῦγα, λαγουδάκι,
Φεῦγα, λαγουδάκι! »

Λαγουδάκι ξεπετᾷ
Νὰ κρυφθῇ μέσ' στὰ σπαρτιά.
Μὰ ἡ σφαῖρα σφυρικτὴ,
Τοῦ διαβάζει μέσ' στ' αὐτί:
« Πέσε, λαγουδάκι,
Πέσε λαγουδάκι! »

Μόλις ἔπεσ' ὁ λαγός,
Ἀπ' τὸ πόδι ὁ κυνηγός
Στὸ τουφέκι τὸν κρεμνᾷ
Καὶ νὰ ψάλλῃ ἀρχινᾷ:
« Πάρτε λαγουδάκι,
Πάρτε λαγουδάκι! »

Ἀχ! λαγὲ μου δυστυχῇ,
Ἐάν εἶχες προσοχή,
Εἴμπορῴσε τώρα δὲ
Ὁ σκληρὸς νὰ τραγουδᾷ.
« Πάρτε λαγουδάκι,
Πάρτε λαγουδάκι; »

Γ. Μ. ΒΙΖΥΗΝΟΣ

Ο ΑΝΟΙΚΤΟΚΑΡΔΟΣ

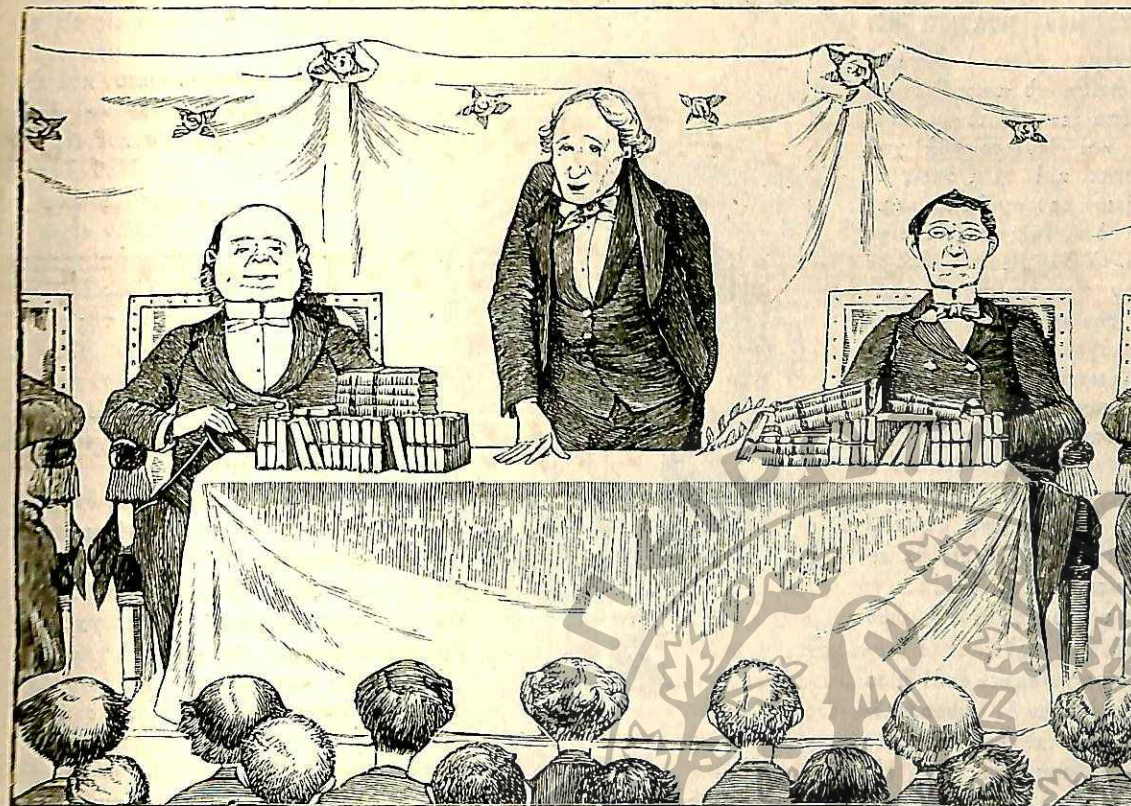
[Συνέχεια ἴδ. σελ. 51]

Τὴν ἐπίσημον ἐκείνην ἡμέραν ὅλοι οἱ μαθηταὶ ἐκαθήμεθα εἰς τὰ θρανία μας, μὲ τὰ καινούρια μας φορέματα. Ἡ καρδιά μας ἐκτυποῦσε. Μολονότι ὁ κ. Φίλιππος μᾶς εἶχεν εἰπεῖ νὰ μὴ στρέφωμεν ὀπίσω, ὡς δὲν ἐβαστούσαμεν καὶ ἐγυρίζαμεν ὀπίσω διὰ τὰ ἰδοῦμεν ἂν ἐγέμισεν ἡ αἴθουσα. Αἱ οἰκογενεαὶ μας ἐκάθηγον ὀπίσω ἀπὸ τὰ θρανία μας· ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ'

Ἐδῆξε καὶ ἐπανέλαβε:

— Κυρίαὶ καὶ Κύριοι...

Ἐνῶ ἤρχιζε τὸν λόγον τοῦ ὁ κ. Φίλιππος, ἐσκάλιζε μὲ ἀνυπομονησίαν εἰς τὴν τσέπην τοῦ φορέματός του διὰ νὰ εὑρῇ τὸν λόγον τὸν ὁποῖον πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον εἶχε συντάξει πρὸ δέκα πέντε ἡμερῶν.
— Εὐχαριστῶ τὸν Θεόν, ὅστις μοὶ παρέχει τὴν

Ο ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΣ ΗΡΧΙΣΕ: «ΚΥΡΙΑΙ ΚΑΙ ΚΥΡΙΟΙ...»

καὶ δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ ἐκάθηγον αἱ πλούσιαι κυρίαὶ καὶ ὡραῖα φορέματα. Ὁ κύριος βουλευτὴς, ὁ κύριος μαρξος, ὁ κύριος δήμαρχος ἐκάθησαν εἰς τὸ πλάγιον τοῦ διδασκάλου.

Μόνον τὸν κύριον ἔφορον ἐπερίμεναν· ἄμα ἦλθε αὐτός, ὁ καλὸς μας διδάσκαλος ἐσηκώθη, πολὺ ἐκνευνημένος, ἀκούμβησε τὸ χέρι ἀπάνω εἰς τὴν κεφαλὴν καὶ ἤρχισε:

— Κυρίαὶ καὶ κύριοι...

Ἀλλὰ ἡ φωνὴ του ἐσταμάτησε, δὲν εἴμπορῴσε νὰ ἐπὶ παρακάτω.

χαρὴν νὰ σὰς ἴδω συνηθροισμένους εἰς τὸν περίβολον τοῦτον... ἐξηκολούθησε χωρὶς ἀκόμη νὰ εὑρῇ τὸ χαρτὶ τὸ ὁποῖον ἐζητοῦσε... Ναί, Κύριοι, ἐφύλαξε μὲ περισσότερον ἐνθουσιασμὸν ἀκουσθῶν τὰς δύο του χεῖρας ἐπάνω εἰς τὴν τράπεζαν, αὕτη εἶνε λαμπρὰ ἡμέρα δι' ἐμέ, ὡς καὶ διὰ τὰς οἰκογενεὰς τῆς Λαγκρόνης, ὡς καὶ διὰ τὰ νεαρά ταῦτα τέκνα, τὸ μέλλον τῆς ἐπαρχίας μας.

Ἐπειτα ἀπ' ὀλίγον ἐξηκολούθησεν:

— Εἶνε ἐμπρὸς μας οἱ ἄξιοι στεφάνου καὶ βραβείων εἰς ὅποιο βραδύτερον θὰ μεταβληθῶσι...

Ὁ κύριος Φίλιππος ἤρχισε νὰ ζητῇ καὶ πάλιν τὸ χειρόγραφον, ἀλλὰ δὲν τὸ εὔρε.

Ὁ κύριος Φίλιππος ἔγινε κατακίτρινος — Μὲ συγχωρεῖτε, Κυρίκι καὶ Κύριοι, ἐψέλλισεν, εἶμαι γέρων καὶ δὲν ἔχω μνημονικόν· ἔγραψα τὸν λόγον μου καὶ κατὰ δυστυχίαν τὸν ἔχασα καὶ δὲν εὐρίσκω παρὰ τὸ τέλος...

— Τόσον τὸ καλλίτερον! ἐφώναζαν οἱ μὲν.

— Ἀναγνώσατέ τον λοιπόν! ἐφώναζαν οἱ ἄλλοι,

Ὁ κ. Φίλιππος κρατῶν εἰς τὴν ἀριστεράν του χεῖρα τὸ χειρόγραφον ἔλαβε σοβαρὸν ὕφος. Ἦρχισε τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ λόγου τὸν ὁποῖον, ἀγαπητοί, δὲν σὰς ἐπαναλαμβάνω διὰ δύο λόγους: πρῶτον διότι τὸ μνημονικόν μου (μολονότι δὲν εἶμαι ἀκόμη γέρων) εἰμπορεῖ νὰ μοῦ παῖξῃ τὸ παιγνίδιον τὸ ὁποῖον ἔπαιξεν εἰς τὸν κ. Φίλιππον, καὶ δεύτερον θὰ χα-σμουρηθῇτε καὶ σεῖς, ὅπως τὸ ἀκροατήριον τοῦ σχολείου μας.

Ἀλλ' ὁ κ. Φίλιππος δὲν εἶχε σηκώσει τὰ ὀμμάτιά του ἀπὸ τὸ τετράδιον καὶ δὲν εἶχε παρατηρήσει τὴν ὑπνωτικὴν ἐντύπω-σιν τοῦ λόγου τοῦ ἐπὶ τῶν ἀκρο-ατῶν. Χειροκροτήματα δυνατὰ ὑπεδέχθησαν τὸ τέλος τοῦ λό-γου, ὁ ὁποῖος ἐνθυμοῦμαι ὅτι ἐτελείωνεν ὡς ἐξῆς: Ναί, ὅ,τι καὶ ἂν λέγουν, ὅ,τι καὶ ἂν κά-μνουν, ἡ πατρίς μας θὰ εἶνε πάντα πατρίς, καὶ ἡμεῖς θὰ εἴ-μεθα πάντα πολῖται της!...

Ἐπὶ τέλους ἦλθεν ἡ ὥρα τῶν βραβείων· καὶ ὅλοι οἱ μα-θηταὶ ἀνετριχιάσαμεν ὅταν ὁ κ. Φίλιππος ἐπῆρεν ἐν χρυσοδεμέ-νον βιβλίον καὶ γυρίσας πρὸς τοὺς γονεῖς μας εἶπε:

— Εἶνε πολὺ εὐχαριστημένος ὁ διδάσκαλος ὅταν πρόκειται νὰ δώσῃ βραβεῖον ὡς τούτου· εἶνε τὸ βραβεῖον τῆς τιμῆς τοῦ σχολείου, καὶ εἶνε προω-ρισμένον διὰ τὸν μαθητὴν ὁ ὁποῖος τρία ἔτη ἔδειξε περισσοτέραν ἐπιμέλειαν, περισσοτέραν εὐταξίαν, περισσοτέραν φιλοπονίαν· ὁποῖος δὲ λάβῃ τὸ βρα-βεῖον τούτου θὰ σταλῇ ὑπότροφος εἰς τὸ γυμνάσιον τῆς Κάεν· τούτο χρεωστεῖται εἰς τὰς προσπάθειάς τοῦ κυρίου βουλευτοῦ.

Χειροκροτήματα δυνατὰ ὑπεδέχθησαν τοὺς λόγους τούτους, μεγάλη δὲ συγκίνησις κατέλαβε καὶ τοὺς μαθητάς καὶ τοὺς γονεῖς.

— Τὸ βραβεῖον αὐτό, εἶπεν ὁ κ. Φίλιππος ἀφοῦ ἔπεσεν ὀλίγον ὁ θόρυβος καὶ ἀφοῦ ἔσφιξε τὸ χέρι

τοῦ κυρίου βουλευτοῦ, τὸ προσφέρομεν σήμερον εἰς τὸν Νικόλαον Φλαμπᾶν.

— Νικόλαε Φλαμπᾶ! ἐπανελάθεν ἡ φωνὴ τοῦ δι-δασκάλου, ἔλα ἐδῶ, παιδί μου.

Δὲν εἰμπορῶ νὰ περιγράψω τί ἡσθάνομην τῇ στιγμῇ ἐκείνῃ. Ἀπὸ τὴν ἐκπληξίν μου καὶ τῇ χαράν μου ἤμην ὡς κερωμένος εἰς τὸ θρανίον μου καὶ δὲν εἶχα τὸ θάρρος νὰ σηκωθῶ νὰ ὑπάγω νὰ πάρω τὸ βραβεῖόν μου.

— Ὁ Νικόλαος Φλαμπᾶς εἶνε λαμπρὸς καὶ ἐπιμελὴς μαθητής! εἶπεν ὁ κ. Φίλιππος.

Τότε πλέον ἐσηκώθην καὶ ἐπῆγα εἰς τὸν κ. Φί-λιππον ὁ ὁποῖος μ' ἐφίλησε μὲ δάκρυα· μοῦ ἔβαλεν

ένα στέφανον ἐπάνω εἰς τὸ κε-φάλι μου, τὸ βιβλίον μου κάτω ἀπὸ τὴν μασχάλην μου, καὶ ἐνῶ ὅλοι ἐχειροκροτοῦσαν καὶ ἐφώ-ναζαν εὖγε, μ' ἐσύστησε εἰς τὸν κύριον βουλευτὴν. Μοῦ ἔσφιξε τὸ χέρι μου καὶ μοῦ ἔδωκε τὸ ἔγγραφο μὲ τὸ ὁποῖον εἶχα τὸ δικαίωμα νὰ ὑπάγω ὑπότροφος. Ἦμην παραχαλισμένος ἐνῶ κα-τέβαινα τὰς βαθμίδας τῆς καθέ-δρας τοῦ διδασκάλου· ὅλα τὰ ὀμμάτια ἦσαν ἐπάνω μου προση-λωμένα. Οἱ χωρικὲς ἔλεγον:

— Τύχη ποῦ τὴν ἔχει αὐτὸς ὁ Ἀνοικτόκαρδος!

Οἱ ἄλλοι κύριοι ἐψιθύριζαν:

— Εἶνε χαριτωμένος αὐτὸς ὁ μικρός.

Ἀλλὰ ὅταν ἐγύρισα καὶ εἶδα τοὺς γονεῖς μου κατευχαριστη-μένους, τότε πλέον ἡ χαρά μου δὲν εἶχεν ὅρια. Τὸ ἐννοοῦσα, ἤθελα καὶ οἱ δύο νὰ μὲ ἀγκα-λιάσουν νὰ μὲ φιλήσουν.

Ὅταν τέλος ἐδηγήκαμεν ἀπὸ τὸ σχολεῖον, ὅταν ἐφθάσαμεν εἰς τὴν οἰκίαν μας ἔτρεξα εἰς τὴν ἀγκάλῃ τῆς μάμμης μου, ἔπειτα εἰς τοῦ πατέρα μου καὶ εἰς τῆς μητέρας μου.

— Λοιπὸν θὰ πᾶς εἰς τὸ γυμνάσιον τοῦ Κάεν! ἐφώναζεν ὁ πατέρας μου μὲ συγκίνησιν. Ἀνοικτό-καρδὲς μου, κατ' ἐμὲ λέγει πὺς θὰ κάμῃς καλὸ 'ς τὴν οἰκογένειά σου.

Μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ, πραγματικῶς ἐράνηκα ὠφέλιμος.

Z'.

Εἰς τὰς διακοπὰς ἡ μητέρα καὶ ἡ μάμμη μου ἐτοίμασαν τὰ ἀσπρόρουχά μου. Ὁ πατέρας ἐπῆγε

δύο φορές εἰς τὸ Κάεν διὰ νὰ φέρῃ ὅσα μοῦ ἔχρειά-ζοντο. Ἀργότερα ἔμαθα ὅτι ἐπώλησαν ἐν μέρος ἀπὸ τὸ χωράφι, ὅπου ἦτο τριγύρω εἰς τὸ σπῖτι μας, διὰ νὰ οἰκονομήσῃ τὰ ἔξοδα ὅσα ἐχρειάζοντο νὰ ἔμω εἰς τὸ λυκείον ἂν καὶ ἤμουν ὑπότροφος. Ἀφοῦ ἀπεχαι-ρέτισα μὲ δάκρυα τὴν μάμμη, τὴν μητέρα καὶ τὰ ἀδελφιά μου ἀνεχώρησα μὲ τὸν πατέρα μου ἐπάνω εἰς τὸ ἀμάξι μας. Ποτὲ δὲν εἶχα ἐβγῇ ἔξω ἀπὸ τὸ χωρίο μας καὶ ὅταν ἐφθασα εἰς Κάεν ἐσχημάτισα

ποῦσα, τὰ κύματά της ἐπροχωροῦσαν, μοῦ ἐφαίνετο ὅτι μ' ἐφώναζαν. Ὅταν ἐκολυμβόυσα μ' ἐσῆκωναν ὡς ἐν εἰς τὴν ἀγκάλῃ των καὶ ὅταν ἐξηπλονόμην ἐνόμιζα ὅτι μ' ἐνανούριζαν.

Ἡ μάμμη μου ἐκινούσε θλιβερά τὴν κεφαλὴν της ὅταν μ' ἔβλεπε νὰ ἐπιστρέφω μὲ καυμένον πρόσωπον ἀπὸ τὸν ἥλιον, μὲ ἐμπερδευμένα μαλλιά καὶ βρεγ-μένα πόδια.

— Ἀνώφελα, ἔλεγε, ἡ κλίσιν του εἶνε φανερή,

«ΑΝΕΧΩΡΗΣΑ ΜΕ ΤΟΝ ΠΑΤΕΡΑ ΜΟΥ ΕΠΑΝΩ ΕΙΣ ΤΟ ΑΜΑΞΙ ΜΑΣ»

τὴν ιδέαν ὅτι μακρὰν ἀπὸ τὴν θάλασσαν δὲν εἰμπο-ροῦσα νὰ ζήσω. Ἐν τούτοις γρήγορα συνείθισα τὴν ζωὴν τοῦ λυκείου, τὴν εὐτυχισμένην ἐκείνην ζωὴν τὴν ὁποῖαν κάθε ἄνθρωπος ἐνθυμεῖται πάντοτε μὲ συγκίνησιν. Εἶχα καλοὺς συμμαθητάς, καλοὺς κα-θηγητάς, ἡ δὲ καλὴ μου μητέρα ἤρχετο δύο φορές τὸν μῆνα καὶ μ' ἔβλεπε.

Ἐπειτα εἰς τὰς διακοπὰς ὁ πατέρας ἤρχετο μὲ τὸ ἀμάξι μας καὶ μ' ἔπερνε. Ἐπερνοῦσα δύο μῆνας εἰς τοὺς βράχους μας, εἰς τὴν ἀκρογιαλιάν μας, εἰς τὴν θάλασσαν τὴν ὁποῖαν ἀγαποῦσα. Ναί, τὴν ἀγα-

φαίνεται εἰς τὰ μάτια του. Ἀχ! πῶς ἐνθυμοῦμαι τὸν καυμένον μου τὸν Γιάννη...

Τὴν ἐτρόμαζεν ὁ Ὠκεανὸς τὴν χήραν τοῦ Βουοῦ μήπως δὲν ἦτο τάφος τοῦ ἀνδρός της καὶ τῶν υἱῶν της; Δὲν ἤθελε νὰ περῇ ἀπὸ τὴν ἀκρογιαλιάν, καὶ ὅταν ἐτύχαινε νὰ περάσωμεν ἀπλῶς τὸ γεροντικόν της χέρι, καὶ κινούσα αὐτὸ ὡς νὰ τὴν ἐφοβέριζε. — Δὲν θὰ τὸν ἔχῃς τὸν ἔγγονόν μου!... ἔλεγε.

[Ἐπεταὶ συνέχεια]

ΣΟΦΙΑ ΔΗΜΟΥ

(Κατὰ τὸ γαλλικὸν τῆς ΑΔΡΙΑΝΑΣ ΠΙΑΤΣΗ)

ΟΙ ΠΡΩΤΟΙ ΜΟΥΣΙΚΟΙ

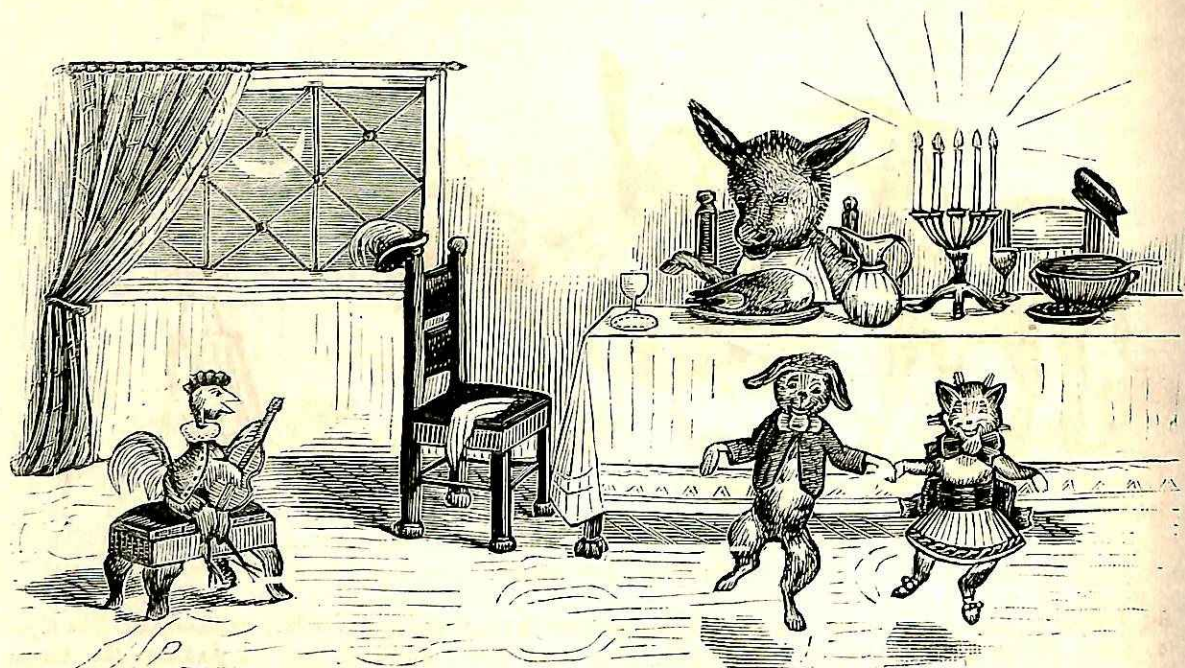
[Συνέχεια και τέλος ἴδε σελ. 59]

“Όσον διά τὸν κύρ Μέντιον δὲν εἰξεύρω πῶς τὸ κατάρφερε, εἰξεύρω ὅμως ὅτι εὐρέθη ὅπως οἱ ἄλλοι εἰς τὸ δωμάτιον.

Φαντάζεσθε τὴν τρομάραν ἐκείνων ὅπου ἐκάθηντο εἰς τὸ τραπέζι. Ποτέ των δὲν εἶχαν ἰδεῖ φαντάσματα καὶ ἐνόμισαν ὅτι αὐτὰ ἦσαν φαντάσματα καὶ ἐπειδὴ ἦσαν φρικτὰ δειλοί, ὤρμησαν μὲ φωνὰς ἐξω ἀπὸ τὸ δωμάτιον καὶ ἀπὸ τὸ σπῖτι.

Σερπετὴ ἔδειξεν εἰς αὐτὴν τὴν περίστασιν ὅλας ταῖς χάrais μὲ τὰς ὁποίας τὴν ἐπρόκλινεν ἡ φύσις. “Ὅποιος τὴν ἔδλεπε ὅλ’ ἔλεγεν ὅτι δίγως ἄλλο ἐπῆρε μαθήματα χοροῦ ἀπὸ κανέναν χοροδιδάσκαλον. Τόσον ὥραϊα ἐχόρευσε!

“Ἐπειτα ἔκαμιν ἄλλην συναυλίαν εἰς τὴν ὁποίαν ὁ καθεὶς ἔβαλεν ὅλα τὰ δυνατά του νὰ ἐπιτύχῃ. Ὁ Κύρ Μέντιος ἦτο βαθύφωνος, καὶ ἤξιζε νὰ τὸν ἰδῆτε

“Ο ΑΖΩΡ ΚΑΙ Η ΣΕΡΠΕΤΗ ΕΧΟΡΕΥΣΑΝ ΤΟΝ ΣΥΡΤΟΝ...”

— Τώρα, εἶπεν ὁ Κύρ Μέντιος, νὰ ἡ ανταμοιβὴ τῆς καλῆς πράξεώς μας. “Ἀς καθήσωμεν καὶ ἄς φάγωμεν.

Ζ’.

Οἱ τρεῖς πεινασμένοι ἐκάθηντο εἰς τὸ τραπέζι καὶ ἔφαγαν μὲ πολλὴν ὄρεξιν καὶ ἡσυχον συνείδησιν. Τὰ φαγητὰ τῶν κλεπτῶν ἦσαν ἐκλεκτὰ καὶ κάθε λογῆς ὥστε νὰ εὐχαριστηθοῦν ὅλαι αἱ ὀρέξεις. Ἀφοῦ ἐχόρτασαν ὁ Ἀζώρ καὶ ἡ Σερπετὴ ἐχόρευσαν τὸν συρτὸν ἐνῶ ὁ Κουκουρίκος ἐπαιξε τὸν σκοπὸν μὲ μίαν κιθάραν, τὴν ὁποίαν οἱ κλέπται εἶχαν ἀρῆσαι ἐκεῖ. καὶ ὁ Κύρ Μέντιος ἐξακολουθοῦσε νὰ τρώγῃ. Ἡ

μὲ τί τόλμην ἔκαμε τὸ μέρος του. Ὁ Ἀζώρ ἦτο βαρύντονος. Ὁ Κουκουρίκος ἀνεδείχθη ὑψίστωνος πρώτης τάξεως, ἡ δὲ Σερπετὴ δξύφωνος ὅπου δὲν εἶχε τὴν ὁμοίαν τῆς τὰ μιάου τῆς μὲ τὴν ὑψηλὴν φωνὴν τοῦ Κουκουρίκου, μὲ τὰ γκάρ-γκάρ καὶ τὰ γάγ-γύβ τῶν φίλων τῆς ἔκαμιν τοιαύτην ἐντύπωσιν, ὥστε ἂν εὐρίσκοντο ἐκεῖ ἄλλοι ἀκροαταὶ ὅλ’ τοὺς ἔπερναν τὰ δάκρυα.

Ἀφοῦ ἐκουράσθησαν οἱ τέσσαρες φίλοι ἔσθυσαν τὸ φῶς καὶ ἐπλάγιασαν. Ἡ Σερπετὴ ἐκουβαριάσθη ἐμπρὸς εἰς τὴν φωτιάν, ὁ Ἀζώρ ἐμπρὸς εἰς τὴν θύραν, ὁ κύρ Μέντιος ἐπάνω εἰς ἓν μαλακὸν δέμα ἀχύρου εἰς τὴν αὐλήν, ὁ δὲ Κουκουρίκος ἐκούρνιασε ὅπως ἐχρειάζετο ἐπάνω εἰς ἓν πατερόν.

Η’.

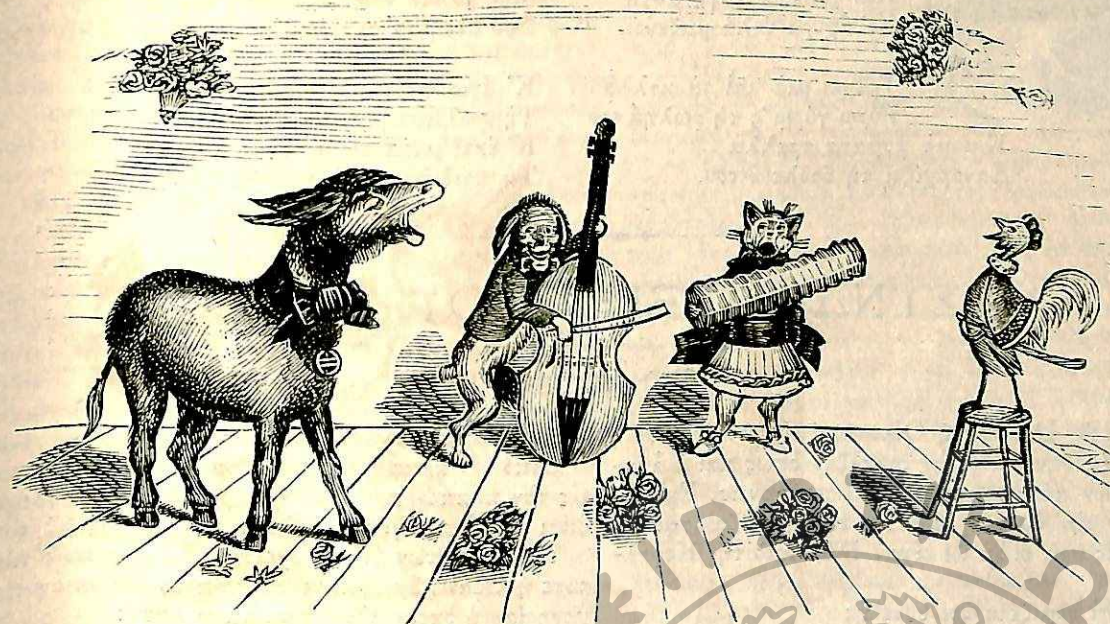
Μετ’ ὀλίγον εἰς ἀπὸ τοὺς κλέπτας ἔκαμε καρδιά καὶ ἦλθε νὰ ἰδῇ τί ἐγίνετο ἐκεῖ.

— Εἶσθε δειλοί, εἶπεν εἰς τοὺς ἄλλους. Ἀλλ’ ἀμέσως μετενόησε διότι ἠθέλησε νὰ ραγῇ πλέον τολμηρὸς ἀπὸ αὐτοὺς· διότι καὶ αὐτὸς δὲν ἦτο ἀνδρειότερός των, καὶ ἡ καρδιά του ἐκτυποῦσε ὡσάν ὥρολόγι. Ὅταν ἐμβῆκεν εἰς τὸ δωμάτιον εἶδε μίαν λάμπην πλησίον τῆς ἐστίας.

ὁ Κουκουρίκος ἐχειροτοῦσε τὴν φυγὴν του μὲ μίαν δυνατὴν φωνήν.

— Ἀ’; πῶς τὰ εἶδες τὰ πράγματα; τὸν ἠρώτησαν οἱ ἄλλοι κλέπται.

— Εἶνε θαῦμα πῶς ἐγλύτωσα, εἶπεν ὁ κλέπτης. Εἰς τὸ σπῖτι εἶνε μία μάγισσα ὅπου μ’ ἐγδαρε τὸ πρόσωπό μου, ἓνας δράκος ὀπίσω ἀπὸ τὴν θύραν ὅπου μ’ ἐδάγκωσε τὰ πόδια μου· ἔπειτα εἶνε ἓνα ἄγριο θηρίο ποὺ μουγκρίζει εἰς τὴν αὐλήν, καὶ εἰς τὸν τοίχον ἓνας δικαστὴς μὲ κουκούλαν μ’ ἐφώναξε: «Πιάστε

“ΕΠΕΙΤΑ ΕΚΑΜΑΝ ΣΥΝΑΥΛΙΑΝ...”

— “Ἀς ἀνάψω τὸ κερί μου ἔς αὐτὸ τὸ ἀναμμένο κάρβουνο, εἶπε. Ἀλλὰ ἦτο τὸ μάτι τῆς Σερπετῆς, μάτι ποὺ μένει ἀνοιχτὸν πάντοτε, ὅταν κοιμᾶται τὸ ἄλλο.

“Ἀμα ἐπλησίασεν ὁ κλέπτης, ἡ γάτα τὸν ἐτσουγκράνισεν εἰς τὸ πρόσωπον· ὁ κλέπτης ἐπήδησε νὰ φύγῃ τὴν στιγμὴν ὅπου ἐπερνοῦσε τὴν θύραν, ὁ Ἀζώρ ὤρμησε νὰ τὸν δαγκάσῃ. Ὁ κλέπτης ἔφυγε καὶ ἐπῆγε καὶ ἔπεσε ἐπάνω εἰς τὸν σωρὸν τοῦ ἀχύρου, ἀπὸ ὅπου ὁ Κύρ Μέντιος δυσχεστεύετο διότι τὸν ἀνητύχησε τοῦ ἔστειλε μίαν δυνατὴν κλωτσιὰ ἐνῶ

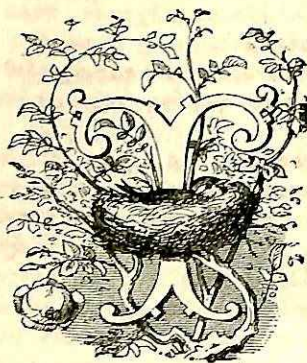
τον, κλέπτης, πιάστε τον!» Εἰς τὴν ζωὴν μου δὲν εἶχα τρομάξῃ τόσον, καὶ ὁ κόσμος νὰ χαλάσῃ δὲν πατῶ πλέον εἰς αὐτὸ τὸ σπῖτι.

Καὶ οἱ ἄλλοι κλέπται ἦσαν τῆς ἰδίας γνώμης· ὥστε οἱ μουσικοὶ μας ἐπῆραν εἰς τὴν ἐξουσίαν των τὸ σπῖτι· καὶ ἔζησαν εὐτυχισμένοι ὅλο μὲ χαράis καὶ μὲ τραγούδια. Καὶ ἐπειδὴ δὲν εἶχαν γείτονας, κανεὶς δὲν ἐπαρεπονέθη ποτέ του.

ΣΟΦΙΑ ΔΗΜΟΥ
(Κατὰ παράφρασιν ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ)

Η ΦΩΛΗΑ

Ο πουλάκι ὅλο χαρὰ
Μὲ τὰ πλουμιστὰ φτερά του,
Μὲ τραγούδια λιγυρὰ
Κτίζει, κτίζει τὴ φωλιά του.

Μὲ ἀγάπη, μὲ στοργή
Πάντ' ἀκούραστο δουλεύει
Καὶ ξυπνάει αὐγὴ αὐγὴ
Κι' ἄχυρα ψιλὰ μαζεύει.

Τρέχει μὴ καὶ τὰ κολλᾷ
Γύρω γύρω 'ς τὴ φωλιά του
Καὶ μὲ ἄσματα τρελλὰ
Ξαναρχίζει τὴ δουλειά του.

Πές μου, ἔμμορφο πουλί,
Τ' εἶν' αὐτὰ ποὺ ἐτοιμάζεις;
Καὶ γιατί τόσο πολὺ
"Ολ' ἡμέρα κοπιάζεις;

« Γιατί πρὶν νὰ γεννηθῇς
Εἰς τὸν κόσμ' αὐτὸν — στοχάσου,
Μία κούνια παρευθὺς
Σοῦ ἐτοίμασ' ἡ μαμά σου.

Κ' ἐγὼ τώρα μὲ χαρὰ
Τὴ φωλίτσα μου θὰ κτίσω
Κ' ἐκεῖ μέσα τὰ μικρὰ
Τὰ παιδιά μου θὰ γεννήσω. »

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

ΑΙ ΣΥΝΔΙΑΛΕΞΕΙΣ ΤΟΥ ΠΑΠΠΟΥ

ΤΟ ΑΛΑΣ

Αἱ τρεῖς ἀδελφαί, ἡ Οὐρανία ἡ Βερενίκη, καὶ ἡ Θεανὼ ἐκάθηντο εἰς τὴν τράπεζαν ὅπως καὶ ὁ ἀγαπητός των πάππος, καὶ οἱ καλοὶ των γονεῖς. Ἐκείνην μάλιστα τὴν ἡμέραν ἦσαν εἰς τὴν τράπεζαν καὶ δύο συγγενεῖς των, οἱ ὅποιοι εἶχαν ἔλθει ἀπὸ τὴν Κεφαλληνίαν.

Καὶ τί νομίζετε ὅτι συνέβη;

Ἡ μητέρα των τριῶν ἀδελφῶν ἐπειδὴ ὅλην τῆς τὴν προσοχὴν εἶχε πῶς νὰ περιποιηθῇ τοὺς μ. ο. υ. σ. α. φ. ι. ρ. ε. υ. σ. ἐλησμώνησε νὰ δώσῃ φαγητὸν εἰς τὴν Θεανῶ. Ἡ μικρὰ ἀφοῦ ἐπερίμενεν ὀλίγον ἤρχισε νὰ συλλογίζεται πῶς νὰ ἐλκύσῃ τὴν προσοχὴν τῆς μητέρας τῆς· διότι, ἂν καὶ ἐπεινοῦσε πολὺ, δὲν ἤθελε νὰ ζητήσῃ φαγητὸν καὶ ἐνθυμήθῃ τὴν ἐξυπνάδα ἐνὸς παιδιοῦ, τὸ ὅποιον εἰς τὴν ἰδίαν περιστάσιν ἐπῆρε μὲ τὸ μαχαῖρι ἀλάτι ἀπὸ τὴν ἀλατοθήκην καὶ ὅταν τὸ ἠρώτησεν ἡ μητέρα του διατὶ ἐπῆρε τὸ ἀλάτι, εἶπε:

— Διὰ νὰ τὸ βάλω εἰς τὸ φαγητὸ ποὺ θὰ μοῦ δώσῃς.

Ἡ Θεανὼ ἤρχισε νὰ παρατηρῇ τὴν ἀλατοθήκην, ἀλλὰ συγχρόνως καὶ ἡ μητέρα τῆς παρετήρησε τὸ πιάτον τῆς, τὸ ὅποιον ἦτο ἄδειο καὶ ἀμέσως τῆς ἔδωκε φαγητόν.

Ἰσως θὰ νομίζετε τώρα ὅτι ἡ Θεανὼ ἐσήκωσε τὰ βλεμματά της ἀπὸ τὴν ἀλατοθήκην. Διόλου. Παρετήρησε μὲ περιεργίαν τὸ ἄλας, ὡς νὰ τὸ ἔβλεπε πρῶτην φορὰν εἰς τὴν ζωὴν τῆς καὶ εἶπε μὲ τὸν νοῦν τῆς:

— Πῶς τὸ κάμνουν τὸ ἀλάτι;

Ἀπὸ τὸ ἄλας ἐσήκωνε κάποτε τὸ βλέμμα τῆς εἰς τὸν πάππον τῆς, ἀλλὰ γρήγορα τὸ ἐχαμήλωνε, διότι εἰς τὸ πλάγι του ἔβλεπε τοὺς συγγενεῖς των.

Τέλος πάντων ὅταν ἀνεχώρησαν οἱ συγγενεῖς των, τότε ἡ Θεανὼ ἐπλησίασε τὸν πάππον καὶ μὲ ἀνυπομονήσαν ἡ ὁποία τὸν ἔκαμε νὰ γελάσῃ:

— Πῶς τὸ κάνουν τὸ ἀλάτι; ἠρώτησε.

— Τὸ ἀλάτι, μικρά μου, δὲν τὸ κάνουν οἱ ἄνθρωποι, εἶνε καμωμένο ἀπὸ τὴν φύσιν· οἱ ἄνθρωποι τὸ μαζεύουν ἢ ἀπὸ τὴν θάλασσαν ἢ ἀπὸ τὴν γῆν, διότι εἶνε δύο εἰδῶν ἀλάτι, θαλάσσιον καὶ ὀρυκτόν.

— Ἀπὸ τὴν θάλασσαν πῶς τὸ μαζεύουν; ἠρώτησεν ἡ Θεανὼ.

— Τώρα θὰ σοῦ τὸ εἰπῶ· ἂν βάλωμεν εἰς τὸν ἥλιον ἓν πιάτον ἀλμυρὸν νερὸν ἢ νερὸν τῆς θαλάσσης, σιγὰ σιγὰ τὸ νερὸν ἐξατμίζεται καὶ εἰς τὸ πιάτον θὰ μείνῃ μόνον τὸ ἀλάτι· τὸ ἴδιον κάμνουν διὰ νὰ μαζεύσουν πολὺ ἀλάτι. Εἰς τὴν ἀκρογιαλίαν διαλέγουν μίαν χαμηλὴν πεδιάδα ὅπου σκάπτουν δεξαμενὰς ὅχι βαθείας, ἀλλὰ ἐκτεταμένας αἱ ὁποῖαι λέγονται ἀλικάι· ἐπειτα φέρουν νερὸν τῆς θαλάσσης μέσα εἰς τὰ δεξαμενὰς. Ὅταν γεμίσουν δὲν ἀφίνουν πλεόν νὰ ἐμβῇ ἄλλο. Αἱ ἀλικάι δουλεύουν πρό πάντων τὸ καλοκαίρι. Ἡ ἔσση τοῦ ἡλίου ἐξατμίζει τὸ νερὸν ὀλίγον κατ' ὀλίγον καὶ τὸ ἀλάτι μένει. Ἀφοῦ τὸ μαζεύσουν τὸ κάμνουν ἓνα σωρὸν καὶ τὸ ἀφίνουν νὰ στραγγίσῃ καὶ νὰ χάσῃ τὴν πίκραν

τὴν ὁποίαν ἔχει. Τοιαῦται ἀλικάι εἶνε καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα, εἰς τὸ Μεσσολόγγιον κτλ.

Ἀπὸ τὴν γῆν πῶς τὸ μαζεύουν; εἶπε μετ' ὀλίγον ἡ Θεανὼ.

— Σκάπτουν καὶ τὸ ἐβγάζουν ἀπὸ τὸ βάθος τῆς γῆς, διὰ τοῦτο τὸ μέρος ὅπου ἐβγάζουν ἀλάτι ἀπὸ τὴν γῆν λέγεται ἀλάτωρυχεῖον, ἀπὸ τὸ ἄλας καὶ ὀρύσσω, σκάπτω.

— Καὶ εἶνε τὸ ἴδιον τὸ ἀλάτι τῆς ξηρᾶς μὲ τὸ ἀλάτι τῆς θαλάσσης;

— Τῆς ξηρᾶς δὲν εἶνε ἄσπρον, ἀλλὰ ἔχει ἄλλο χρῶμα ἐπειδὴ εἶνε ἀνακατωμένον μὲ ἄλλας οὐσίας, εἶνε κίτρινον, ἢ κοκκινωπόν, κάποτε μελαφρὸ, γαλάζιο, ἢ πράσινον. Ὅταν τὸ μεταχειρίζονται διὰ τὸ φαγητὸν ἐβγάζουν μὲ τὸ νερὸν τὰς οὐσίας ποὺ τοῦ δίδουν τὸ χρῶμα καὶ τότε εἶνε ἀπαράλλακτον μὲ τὸ ἀλάτι τῆς θαλάσσης.

Εἰς τὴν Ἑλλάδα εἶνε κανὲν ἀλάτωρυχεῖον;

— Ὅχι. Ἄλλοι ὅμως εἶνε πολλὰ καὶ τὸ μεγαλύτερον ἀπὸ ὅλα εἶνε αὐτὸ ποὺ εὐρίσκεται εἰς τὰ περίξ τῆς Κρακωβίας εἰς τὴν Πολωνίαν. Τὸ ἔχουν σκάψει ἕως 400 μέτρα βάθος. Τὸ μᾶκρος του εἶνε ἕως 200 μίλια καὶ τὸ μεγαλύτερόν του πλάτος φθάνει ἕως 40 μίλια. Ἐκεῖ εἰς τὸν κάτω θεόρατον ἐκείνον ὄγκον τοῦ ἀλατιοῦ ἔχουν κάμει μακρυνάρια τῶν ὁποίων ὁ θόλος εἶνε ὑψηλότερος ἀπὸ τὸν θόλον τῶν ἐκκλησιῶν καὶ ἐκτείνονται ὅσον δὲν μπορεῖ νὰ φθάσῃ τὸ μάτι, καὶ διασταυρόνται ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ, καὶ παριστάνουν ὡσὰν μίαν πάλιν κάτω ἀπὸ τὴν γῆν μὲ τοὺς δρόμους τῆς τὰ σταυροδρόμιά της τὰς πλατείας τῆς. Τίποτε δὲν λείπει εἰς τὴν ὑπόγειον αὐτὴν πόλιν· ἡ λειτουργία γίνεται μέσα εἰς μεγάλα παρεκκλησία σκαμμένα εἰς τὸ ἄλας· αἱ κατοικίαι τῶν ἐργατῶν καὶ οἱ σταῦλοι τῶν ἄλδων εἶνε σκαμμένοι ὁμοίως εἰς τὸ ἄλας. Ἐκεῖ κάτω κατοικοῦν πολλοὶ ἄνθρωποι, καὶ ἐκατοντάδες ἐργατῶν γεννῶνται καὶ ἀποθνήσκουν, καὶ κάποτε χωρὶς διόλου ν' ἀναβῶν εἰς τὸν ἐπάνω κόσμον, καὶ ἰδοῦν τὸ φῶς τοῦ ἡλίου. Πολλὰ φῶτα φωτίζουν τὴν ἀλατένιαν πόλιν· καὶ αἱ ἀκτῖνες των ποὺ ἀντανακλῶνται ἐπάνω εἰς τὴν κρυσταλένιαν ἐπιφάνειαν τοῦ ἁλατος ἄλλοτε κάμνουν τοὺς θόλους ἐκείνους νὰ ὁμοιάζουν μὲ καθαρὸν καὶ ἀστραφτερόν ὑαλὶ καὶ ἄλλοτε τὸ κάμνουν νὰ λάμπῃ μὲ ὅλα τὰ χρώματα τοῦ οὐρανοῦ τῆς ξυ. Τὶ λαμπρὰ φωταψία θὰ εἶνε μέσα εἰς τὰς κρυσταλένιαις ἐκείναις ἐκκλησίαις ὅταν χίλια κηρία ἀναμμένα ρίπτουν τὸ φῶς των ἐπάνω εἰς τοὺς θόλους καὶ ἡ ἐκκλησία ἐπάνω κάτω, δεξιὰ, ἀριστερὰ ἀστράφτει.

— Τί ὠραία ποὺ θὰ εἶνε! εἶπε μὲ θαυμασμὸν καὶ ἐνθουσιασμὸν ἡ Θεανὼ, καὶ πόσον ἤθελε νὰ πῇγενα κ' ἐγὼ νᾶκαμεν ἓνα περίπατο μέσα 'ς αὐτὸν τὸν κόσμον τοῦ ἀλατιοῦ! Λοιπὸν ποτὲ δὲν φοβοῦμεθα νὰ μείνωμεν διόλως ἀλάτι καὶ νὰ τρώγωμεν ἀνάλατο

τὸ φαγητόν μας· καὶ ἂν τελειώσῃ τὸ δικό μας, ζητοῦμε ἀπὸ τοὺς πολωνοὺς καὶ μᾶς δίδουν.

— Τὸ δικό μας δὲν θὰ τελειώσῃ ποτὲ, εἶπεν ὁ πάππος. Καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα μας ἔχομεν πολὺ.

— Πολὺ; ποῦ τὸ εὐρήκαμε;

— Τριγύρω μας, ἐλοτρόγυρα ἡ Ἑλλὰς ἔχει θάλασσαν καὶ ἡ θάλασσα εἶνε γεμάτη ἀπὸ ἀλάτι, ὅπως σοῦ εἶπα.

Ἐκαμαν ἓνα λογαριασμὸ κ' εὐρήκαν ὅτι ἂν ἐξατρισθοῦν ὅλοι οἱ ὠκεανοὶ καὶ μείνῃ τὸ ἀλάτι ποὺ ἔχουν, θὰ φθάσῃ νὰ σκεπάσῃ ὅλον τὸν κόσμον μ' ἓνα στρώμα ἀλατιοῦ δέκα μέτρα ὑψηλὸ· ἀπ' αὐτὸ θὰ τῆς πέσῃ μεγάλο μερίδιο τῆς Ἑλλάδος.

— Ὡς πρὸς τ' ἀλάτι λοιπὸν τὸ ἔχομεν καλὰ· γιατί εἶνε πολὺ ὠφέλιμο πρᾶγμα τ' ἀλάτι· δὲν εἶν' ἔτσι παπποῦ;

— Ὡφέλιμον; ὠφέλιμότερον· τρεῖς ὠφέλιμότερον· καὶ πρῶτα πρῶτα ὠφελεῖ τὴν θάλασσαν καὶ τοὺς ὠκεανούς διότι δὲν ἀφίνει τὰ νερά των νὰ σαπίσουν, ὅσα βρομερὰ πρᾶγματα καὶ ἂν ἔχουν ἢ καὶ φέρουν εἰς αὐτοὺς οἱ ποταμοί· ἀλλὰ πρὸ πάντων εἶνε ὠφέλιμον διότι μὲ αὐτὸ ἀλατίζομεν διάφορα πρᾶγματα τὰ ὁποῖα θέλομεν νὰ διατηρήσωμεν κάμποσον καιρὸν, κρέατα, ψάρια· πολλὰ μέρη ἔχουν μεγάλο ἐμπόριον ἀπ' αὐτὰ καὶ ζοῦν χιλιάδες ἄνθρωποι· ἐνῶ ἂν δὲν ἦτο τὸ ἀλάτι πῶς θὰ τὰ ἐπῆγεγαν εἰς ἄλλο μέρος; μὲ τέτοια παστὰ κρέατα καὶ ψάρια κίμνουν μακρυνὰ ταξείδια καὶ οἱ ναυτικοί· τὸ ἀλάτι μᾶς εἶνε ὠφέλιμον διότι δίδει οὐσίαν εἰς τὰς τροφὰς μας· ξεῦρεις τι ἄνοστο πρᾶγμα εἶνε τὸ ἀνάλατον φαγητόν; φαγητάσου νὰ μὴ εἴχαμεν τὸ ἀλάτι, θὰ εἴμεθα πολὺ δυστυχεῖς· θὰ ἦτο ἡ μεγαλύτερα μας βάσανος νὰ τρώγωμεν ἀνάλατα φαγητά. Τὸ ἄλας εἶνε ἐν ἀπὸ τὰ πολυτιμότερα πρᾶγματα ποὺ ἔχομεν.

— Καὶ τότε διατὶ εἶνε τόσο φθινόν;

— Διότι κάθε πρᾶγμα δὲν ἔχει μελειτέραν ἀξίαν ὅσον ὠφελιμώτερον εἶνε· ἴσα ἴσα τὸ ἐναντίον συμβαίνει. Τὸ διαμάντι εἶνε ἀκριβώτατον· καὶ ὁμοῦς τι χρησιμεύει πρᾶγματι· ὡς εἰς τὸν ἄνθρωπον, παρὰ μόνον νὰ κόπῃ τὸ ὑαλὶ ὅπως κίμνουν οἱ φανοποιοί· ἐνῶ τὸ σίδηρον, τὰ κάρβουνα, τὸ ἄλας εἶνε φθινοτάτα, καὶ ὁμοῦς εἶνε πολὺ χρησιμότερα καὶ ὠφελιμότερα παρὰ αἱ πολυτίμοι πέτραι, αἱ ὁποῖαι χρησιμεύουν μόνον διὰ στολίδια, ποὺ εἰς τὴν ἀνάγκην εἰμποροῦσαν καὶ νὰ λείψουν. Ὁ Θεὸς λοιπὸν εἴξευρε τί ἔκανε· μᾶς ἔδωκε πολὺ σίδηρον, κάρβουνα ἀλάτι, καὶ ὀλίγα διαμάντια διότι τὰ πρῶτα ὠφελοῦν πολὺ καὶ τὰ δεύτερα σχεδὸν διόλου.

Ἡ Θεανὼ ἀφοῦ ἤκουσε τοὺς λόγους τοῦ πάππου τῆς μὲ μεγάλην προσοχὴν, ἐστάθη καὶ ἐσυλλογίζετο.

— Τί σκέπτεσαι; τὴν ἠρώτησεν ὁ πάππος.

— Σκέπτομαι ἐκεῖνο ποὺ ἐσκέφθηκα καὶ τὴν

άλλη φορά: αυτά τα πράγματα που έχουμε εμπρός 'ς τα μάτια μας και τα μεταχειριζόμεθα κάθε ημέρα δεν τα ξέρουμε, και είναι τόσο εύμορφα να τα ξέρη κανείς, όταν μάλιστα έχει ένα τέτοιο παππού να του τα λέγει.

Ο πάππος ενόησεν ότι όλα εκείνα τα λόγια τα

είπεν ή εγγόνη του διά να του κάμη φιλοφρόνησιν, την επήρε λοιπόν εις την αγκαλιά του, την φίλησε και έπειτα την αφήκε να έφυγε κατευχαριστημένη, που έμαθε και δι' ένα πράγμα περισσότερο άκμήν, διά το άλλας.

ΦΙΛΕΠΙΣΤΗΜΩΝ

Η ΣΑΚΚΟΡΡΑΦΑ

Ήτο μίαν φοράν μία σακκορράφα, και έφαντάζετο ότι ήτο ώραία. Ήθελε να περνά διὰ βελόνη του κεντήματος.

— Προσέχετε, κρατείτε με σφικτά, έλεγεν εις τα δάκτυλα, τα όποια την έκρατούσαν. Μη με αφήσετε να πέσω κατά γής και έπειτα δεν θα ήμπορητε να με εύρετε. Είμαι τόσο λεπτή.

Αυτά έλεγεν ή σακκορράφα εις τα δάκτυλα, τα όποια την έκρατούσαν περασμένην με ράμμα χονδρόν χωρίς κόμπον εις την άκραν.

Και έτρυπούσαν τα δάκτυλα με την σακκορράφην το παπούτσι της μαγειρίσας, το όποιον είχε σκάσει και έπρεπε να ραφθῇ.

— Αυτή είναι πρόστυχη εργασία, έλεγεν ή σακκορράφα. Δεν ήμπορώ να τρυπήσω αυτό το δέρμα. Θα σπάσω! Θα σπάσω!

Και τῷ ὄντι έσπασε.

— Δεν το έλεγα; ειπεν ή σακκορράφα. Είμαι τόσο λεπτή.

Τα δὲ δάκτυλα ειπαν:

— Χωρίς μύτην βελόνη δεν αξίζει. Είναι δια πέταμα!

’Αλλ’ άντι να την πετάξῃ, ή μαγειρίσσα έσταξε βουλοκέρι εις την άκραν της σπασμένης σακκορράφας, και έπειτα εκάρρωσε με αυτήν το μανδηλί της εις το στήθος της.

— Λοιπόν, εγείνα καρφίτσα τώρα, ειπεν ή σακκορράφα. Εγώ το ήξευρα ότι κάτι θα γείνω μίαν ημέραν! Όταν κανείς το έχῃ μέσα του θα υπάγῃ εμπρός, όπως και αν γυρίσουν τα πράγματα.

Και έγελοῦσε μέσα της: αλλά δεν ήμπορεῖ κανείς να καταλάβῃ πότε γελᾷ μία σακκορράφα. Και από το στήθος της μαγειρίσας εκύτταζεν άριστερά και δεξιά, κορδωμένη και υπερήφανη.

— Του λόγου σου τί είσαι; ήρώτησε την γειτόνισάν της, την μικρὴν καρφίτσαν. Είσαι από μάλαγμα; Μου άρσσει ή περίεργη κεφαλή σου. Κρίμα μόνον ότι είσαι μικρά. Αλλά δεν είναι του καθενός να έχῃ κεφαλήν από βουλοκέρι.

Διὰ να είπῃ όμως αυτά ή σακκορράφα έτεντώθη τόσο, ώστε εξεκαρφώθη από το μανδηλί και έπescen εις τὸν νεροχύτην, όπου ή μαγειρίσσα εξέπλυνε τα πιάνια.

— Και τώρα! ειπεν ή πτωχή σακκορράφα. Τώρα; Καλὸν κατευόδιον! Φθάει μόνον να μὴ χαθῶ.

Και πραγματικῶς έχάθη και με τα άκάθαρτα νερά κατήντησεν από τὸν νεροχύτην να εύρεθῇ εις το αὐλάκι τοῦ δρόμου.

— Είμαι παραπολὺ καλὴ διὰ τὸν κόσμον, έλεγεν. Αλλ’ εγὼ ήξεύρω τί αξίζω και ποία είμαι, και ὅς εύρίσκωμαι εις το αὐλάκι.

Δὲν έχασε τῷ ὄντι μήτε την αξιοπρέπειαν μήτε την εὐθυμίαν της. Και έβλεπε λογῆς λογῆς πράγματα να τρέχουν ἀπ’ επάνω της εις το αὐλάκι: άχυρα και ξυλάκια και κομμάτια παλαιῶν εφημερίδων.

— Πῶς τρέχουν, έλεγεν ή σακκορράφα. Και αὐτε τοὺς περνᾷ από τὸν νοῦν ότι εγὼ είμαι ἐδῶ κάτω! Νά, τώρα περνᾷ ἐν ξυλάκι, και άλλο δεν συλλογίζεται παρὰ τὸν εαυτόν του, και δεν εντρέπεται! Ἴδου και ἐν άχυρον τώρα. Πῶς στρεφογυρίζει! Αἴ! ἔχε τὸν νοῦν σου να μὴ σκαλώσῃς εις καμμίαν πέτραν. Νά και ἐν κουρελάκι από μίαν εφημερίδα. Αἴ ανοησία! ὅσαι ήσαν τυπωμένοι επάνω του ελθισμὸν ήθησαν πρὸ καιροῦ, και όμως θαρρεῖ ότι κάτι είναι και αυτό! Εγὼ δὲ κάθημαι ἐδῶ ήσυχη και ταπεινή. Αλλά ήξεύρω το τί είμαι και τί αξίζω!

Μίαν ημέραν έπεσε πλησίον της ἐν κομμάτι ὑαλί από ποτήρι σπασμένον: αλλά ή σακκορράφα το είδε να λάμπῃ και ν’ αστράπτῃ, ώστε το έλαβεν εις ὑπόληψιν και έπιασεν ὁμιλίας μαζί του.

— Εγὼ είμαι καρφίτσα, ειπε. Του λόγου σου θα είσαι διαμάντι;

— Μάλιστα, δηλαδή από την ιδίαν οικογένειαν.

Και ἐνόμιζε το καθὲν ότι έκαμε γνωριμίαν με σημαντικὸν υποκείμενον, ήρχισαν δὲ να ὁμιλοῦν διὰ τὸν κόσμον και να λέγουν πόσον φαντασμένους και εξιπασμένους είναι ὁ δεινός και ὁ τάδε.

— Έχῃς εις το κουτί μιᾶς κυρίας, ή οποία ήτο μαγειρίσσα, έλεγεν ή σακκορράφα. Η κυρία αὐτὴ είχε πέντε δάκτυλα εις κάθε χέρι. Τα δάκτυλα αὐτά δεν τα είχε παρὰ μόνον διὰ να με βάζῃ και να μ’ ἐδράζῃ από το κουτί μου. Ποτέ μου δεν είδα δάκτυλα πλέον φαντασμένα!

— Ήσαν από γένος; ήρώτησε το ὑαλί.

— Όχι βέβαια! ἀπεκρίθη ή σακκορράφα. Αλλά

σου είχαν μίαν υπερήφανειαν! Ήσαν από πέντε εις κάθε χέρι, και τα πέντε ενωμένα, αλλά το καθὲν διαφορετικῶς αναστήματος και το καθὲν με την ανηρίαν του. Το πλέον κοντὸν και χονδρὸν έστεκε ὀλίγον παράμερα από τα άλλα: είχε μόνον μίαν κλείδωσιν και δεν ήξευρε να διπλωθῇ παρὰ μίαν μὲνην φοράν, και όμως έλεγεν ότι αν λείψῃ από ένα άνδρα, δεν αξίζει πλέον ὁ άνδρας εκείνος διὰ τὸν πόλεμον. Όταν έκομπορημονοῦσεν ὁμιλοῦσεν Ἑλληνικὰ και έλεγεν ότι ὀνομάζεται Ἀντίχειρ. Το κατοπινὸν δάκτυλον έχωνετο εις τα γλυκά και εις τα ξυνά, ὡδηγοῦσε το κονδύλι όταν έγραφεν, έδευχε κάθε τι χωρὶς να εντρέπεται, και έκαυχᾶτο ότι το λέγουν δείκτην. Αλλά τα άλλα δάκτυλα τὸν ὠνόμαζαν μεταξὺ των λιγανόν, το όποιον σημαίνει ότι γλύφει ὅτι εύρει, και το εκαταφρονοῦσαν επειδὴ το ἐζήλευαν. Το τρίτον ήτο μικρὸν μακρὸν και υπερήφανετο διὰ τὸ ανίστημά του. Το τέταρτον έστολίζετο με μίαν χρυσὴν ζώνην, το δὲ τελευταῖον ήτο μικρότερον από τα άλλα και δεν ήξευρε να κάμη τίποτε. Και τα πέντε δὲ άλλο δεν έχαμναν παρὰ να καυχῶνται διὰ τα προτερήματά των τόσο, ώστε τα εσιχάθηκα και τα πέντε και έφυγα, και εύρίσκομαι ἐδῶ όπου με βλέπετε. Εκεί ήλθεν εξαφνα πολὺ νερόν εις το αὐλάκι, ώστε ἐπλημμύρισε, και το ρεῦμα επήρε το ὑαλί.

— Πάγει και αυτό, ειπεν ή σακκορράφα. Αλλ’ εγὼ δεν σαλεύω ἀπ’ ἐδῶ. Είμαι πολὺ λεπτὴ: αὐτὸ δὲ είναι το προτέρημά μου και το καύχημά μου!

Και εκάθητο εκεί υπερήφανα, και έσυλλογίζετο τα μεγαλεῖά της.

— Αν μ’ έλεγε κανείς ότι ἐγεννήθηκα από μίαν άκτίνα του ήλίου δεν θα μ’ έφαινετο παράξενον. Είμαι τόσο λεπτὴ! Καί, μὴ την αλήθειαν, νομίζω ότι αἱ άκτίνες του ήλίου με αναζητοῦν πάντοτε ἐδῶ κάτω. Είμαι τόσο λεπτὴ, ὡστε μήτε ή μητέρα μου δεν ήμπορεῖ να με διακρίνῃ!

Μίαν ημέραν δύο παιδιὰ του δρόμου ήλθαν και ἐσκάλιζαν εις το αὐλάκι, όπου εύρισκαν πότε καρφία, πότε κανὲν χάλκινον νόμισμα.

— Ωχ! ἐφώναζε το ἐν παιδί, διότι ή σακκορράφα του ἐκέντησε το δάκτυλον. Να μία σπασμένη βελόνη!

— Με συμπάθειον, ειπεν ή σακκορράφα. Είμαι καρφίτσα!

Αλλά δεν την ήκουσαν τα παιδιὰ. Τῆς είχε πέσει το βουλοκέρι, το δὲ χρωμά της είχε γείνει: κατάμαυρον: αλλά ἐξηκολούθει να υπερήφανετο διὰ τα προτερήματά της.

— Να ἐν αὐγὸν σπασμένον, ἐφώναζε το άλλο παιδί. Ἀς τὴν βάλωμεν μέσα!

— Οἱ τοῖχοι κάταστροι και ἐγὼ μέσα μαύρη! Αὐτὸ μού έρχεται, ειπεν ή σακκορράφα. Θα φαντάζω καλά μέσα εις το αὐγόν!

Εκεί διὰ μιᾶς το παιδί πατεῖ το αὐγόν, και κραν το σπάνει!

— Ἀλλοίμονον! ἐφώναζεν ή σακκορράφα. Τί ήτο τοῦτο; Θα κακοπάθω!

Αλλά δεν επαθε τίποτε. Έπεσε μόνον από το αὐγὸν και έστρώθη κατά γής, και ἴσως ακόμη εύρίσκεται εκεί όπου είχε πέσει.

(Εκ τῶν «Δανικῶν Παραμυθίων» τοῦ Ἀνδρσεν, μεταφρασθέντων ὑπὸ τοῦ κ. Δ. Βικέλα).

ΕΝ ΑΝΕΚΔΟΤΟΝ ΠΕΡΙ ΠΙΘΗΚΩΝ

Ο κ. Κοσμογυρισμένος, ὁ περίφημος ἀμερικανὸς περιη-

γητής, ἐπερικλυτὸς ἀπὸ ἀγέλην πιθήκων τὴν στιγμήν κατὰ τὴν ὁποίαν ήτοιμάζετο νὰ ἐνδυθῇ, και ήναγκάσθη θέλοντας μὴ θέλοντας νὰ παραιτήσῃ εἰς αὐτοὺς τὸν σάκκον ὅπου είχε τ’ ἀσπρόρουχά του και τὰλλα πράγματα. Το ὑποκείμενόν του, τὸ κάταστρον και κολαρισμένον, το όποιον ήτοιμάζετο νὰ φορέσῃ κυλίστα εἰς τὴν σκόνην,

καθὼς και ὁ γίαιός που εἶνε ἀπὸ καουτσούκ. Εἰς αὐτὸ το μεταξύ ένας ἀπὸ τοὺς πιθήκους ήρπασε μίαν κτέναν και προσπαθεῖ νὰ κάμη μίαν χωρίστραν ὡπως απαιτεῖ ὁ συρμός, ἐνῶ ένας ἄλλος πίνει νερόν τῆς Κολόνιας ὡς νὰ εἴπῃ ἀπὸ τὰ παιδικὰ του χρόνια, και ένας ἄλλος που άρπαξε τὸν καθρέπτην, παρατηρεῖ με ἐκπληξιν και με ευχαρίστησιν τὸ ἀσχημόμουτρον, που τὸν κυτάζει μέσα ἀπὸ τὸν καθρέπτην.

